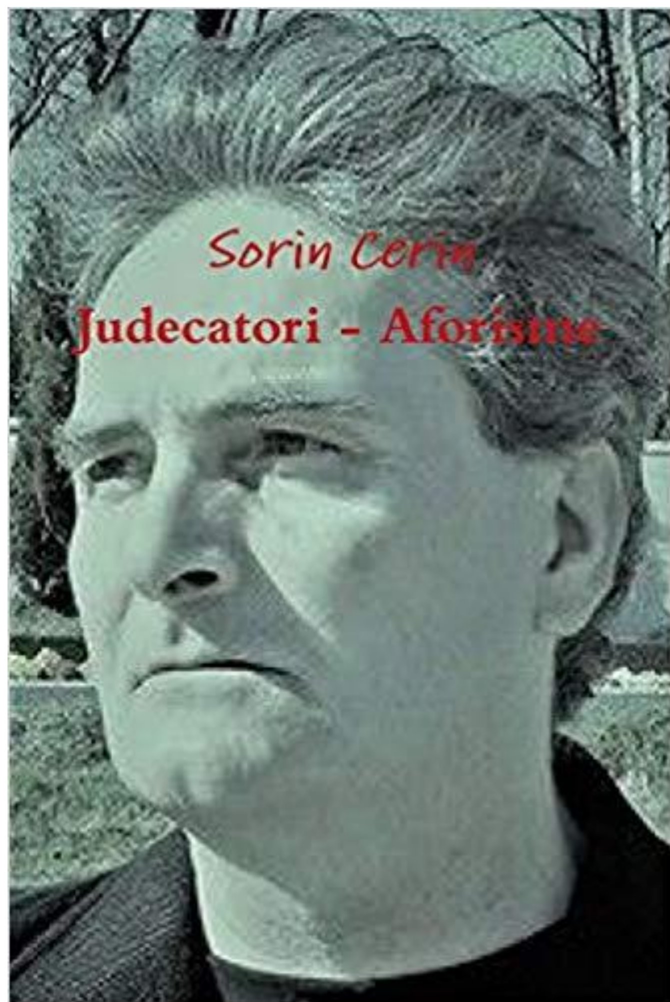

Sorin Cerin
Judecatori - Aforisme

SORIN CERIN

JUDECĂTORI

Aforisme
2019

SORIN CERIN

- JUDECĂTORI -

- aforisme –

Manufactured in the United States of America

ISBN: 978-0-359-83420-4

SORIN CERIN
- JUDECĂTORI -
- aforisme –

CUPRINS

SORIN CERIN
- JUDECĂTORI -
- aforisme –

I .PERSUASIUNE

1) Meritul este arta Persuasiunii.

2) Lumea în ansambul ei este o sculptură a Persuasiunii realizată de Cunoașterea relativă a Suferinței.

3) Suferim fiindcă Fericirea ne este pictată de către Persuasiune cu un anumit chip și culori, pe care nu le-a avut niciodată în Legile Justiției Divine.

4) Persuasiunea este hrana preferată a Iluziilor Vieții și Morții.

5) Prin Persuasiune devenim umani.

6) Umanismul este Persuasiunea la care este expusă Suferința.

7) Noi Oamenii, suntem actorii Persuasiunii.

8) Omenirea este o piesă sinstră, de teatru absurd, după un scenariu scris de Persuasiune.

9) Ce s-ar face Iluziile Vieții și Morții fără Persuasiune?

10) Legea este chipul Persuasiunii, iar Pedeapsa măsura ei.

11) Scopul Persuasiunii este Legea Iluziilor Vieții și Morții.

12) Cum ar arăta Lumea fără Persuasiunea Iluziilor Vieții și Morții asupra Cunoașterii?

13) În Lumea Absurdului și Deșertăciunii în care ne-am născut, Legea este oglinda Persuasiunii Iluziilor Vieții și Morții.

14) O Justiție fără Persusiune este o Justiție fără Scop.

15) Persuasiunea este cea care dă un sens aparent Iluziei Vieții subordonată inerent Iluziei Morții.

16) Prin Persuasiune avem certitudinea Iluzorie a Liberului Arbitru.

17) Libertatea este expresia Persuasiunii Adevărului.

18) Prin Persuasiune Liberul Arbitru se eliberează de chingile Adevărului.

19) Fără Persuasiune nu ar exista Liberul Arbitru.

20) Persuasiunea este sinele Liberului Arbitru ce are darul să ne convingă că este liber.

21) Prin Persuasiune Iluziile Vieții și Morții ne lasă să credem că suntem liberi.

22) Nu există Om care să nu moară pe altarul Persuasiunii.

II. JUSTIȚIE ȘI ILUZIE

23) Nașterea este justiția oarbă a Destinului.

24) Viața este o justiție a Deșertăciunii.

25) Nimic nu poate fi mai egal cu Adevărul Absolut pe această Lume, decât Moartea.

26) Lumea este sclava Justiției Morții.

27) Timpul este justiția Nemuririi.

28) Dreptatea este o formă de sadism a Realității.

29) Legatura dintre Justiție și Adevăr constă în Iluzia Vieții.

30) Justiția este cununa Iluziilor pe această Lume a Nimănui.

31) Dreptatea este o lipsă perpetuă din Adevăr.

32) Cel ce a văzut zorii Dreptății va înțelege de ce seara va adormi alături de Minciună.

33) Justiția Fericirii se înveșmântă cu Durere pentru a răzbate prin frigul Iluziilor Vieții și ale Morții.

34) Justiția este fața Adevărului relativ al Minciunii.

35) Justiția macină cel mai adesea grâul Iluziilor Vieții și Morții cules de pe tarlaua Nefericirii.

36) Justiția este strigătul de disperare al Minciunii care este gata să se înece în Adevăr.

37) Primul act de Justiție începe odată cu lupta pentru existență a Suferinței.

38) Justiția ne arată înainte de toate cât de singuri suntem atunci când vrem să ne privim în oglinda Adevărului.

39) Justiția acestei Lumi, este Dreptatea Non-Sensurilor Existenței.

40) Fiecare Orizont își are propria lui justiție a Iluziilor Vieții și Morții.

41) Ziua este Justiția Nopții precum Moartea a Vieții.

42) Justiția va fi mereu fereastra deschisă a Nedreptății pe care sperăm să o spargem cu piatra Suferinței.

43) Justiția învie Moartea din noi, atunci când credem cel mai mult în desfătarea Iluziei Vieții.

44) Trăim Iluzia Vieții și Morții în tot ceea ce întreprindem, prin urmare Societatea clădită de noi este rezultatul acestor Iluzii.

45) Nu putem întreprinde nimic fără Iluzii.

46) Cum Iluzia este Conștiința noastră de Sine, Libertatea acesteia va fi tot o Iluzie.

47) Ca oameni nu putem clădi Adevărul fiindcă nu ne este dat să-l cunoaștem.

48) Un Adevăr bazat pe relativitate poate fi oricând o Minciună în raport cu alt Adevăr.

49) Trecutul va fi mereu o inimă a Viitorului.

50) Viitorul fără Libertate tinde să devină un Trecut continuu.

51) Libertatea este unicul substrat pe care se poate rezema Viitorul pentru a se putea despărți de Iluzie.

52) Nesfârșirea Viitorului nu poate fi decât în Moarte întrucât fiecare Viitor are etapele sale. Dacă ar fi să adunăm etapele, nesfârșirea ar consta în moartea fiecărei etape.

53) Zorii Viitorului vor atârna numai de Moartea în care se oglindește Viața.

54) Omul Viitorului va exista doar dacă va purta cu el Trecutul.

55) Gândirea este o oglindire a Simțămintelor în Moartea fără de care nu ar exista noțiuni ca mișcare, dezvoltare, progres sau regres cât și toate cele care ne înconjoară.

56) Nu există Iluzie a Vieții fără Iluzia Morții.

III. CONȘTIINȚA DE SINE

57) Conștiința de Sine este o Moarte conștientă de propriul ei Sine, devenind astfel Viață.

58) Nu poate exista Conștiință de Sine fără Moarte, chiar și pentru Omul Nemuritor.

59) Iluziile sunt cele care ne clădesc Conștiința noastră de Sine.

60) Lumea nu are Viitor fără Moarte.

61) Fericirea este o aripă a Viitorului scăldată în apa Morții.

62) Între Viitor și Libertate există o singură punte care se numește Moarte.

63) Un Dumnezeu care nu ne-ar fi dăruit Moartea cu Păcatele ei Originare ar fi devenit un Dumnezeu inuman.

64) Păcatele Originare sunt cele care asigură Viitorul, Morții și deci, implicit al Vieții.

65) Oricât am alerga în Viitor după Adevăr, el tot în Viitorul Morții se va regăsi.

66) Adevărul este înainte de toate, o condiție impusă de Moarte, pe care aceasta o poate schimba după bunul ei plac.

67) Conștiința de Sine este un Adevăr impus de Viitorul Morții.

68) Câtă Conștiință de Sine ar putea avea Viața fără Moarte sau Viitorul fără Trecut?

69) Viitorul este Privirea Conștiinței de Sine a Morții din Viața Omului.

70) Conștiința de Sine este înainte de toate un Regret ce-și caută sfârșitul în Moartea care i-a dat Viață.

71) Conștiința de Sine dă forma existențială a unui Univers.

72) Un Univers care nu posedă Conștiință de Sine este un Univers cunoscut doar de altele în care acesta se reflectă și niciodată de propriul său Sine.

73) Conștiința fără Sine, dă naștere unui Sine existent în alte oglindiri ale altor Universe.

74) Un lucru chiar dacă nu are Conștiință de Sine, poate exista în Conștiința de Sine a altor entități. Tot

astfel noi chiar dacă ne trăim Iluzia Vieții și Morții raportați la alte entități însemnăm cu totul altceva în Conștiințele lor de Sine și în Viitorul lor.

75) Dacă nu ar exista noțiunea Morții nu ar exista nici aceea a Iluziei.

76) Moartea este unica Iluzie adevărată din această Existență.

77) Fără Moarte, Cunoașterea ar deveni nefolositoare actualei Existențe, care este o Iluzie în ansamblul său.

78) Un Viitor al Lumii fără Moarte, ar fi o Nemurire ratată.

79) Viitorul este Cerul sub care își Crește Conștiința de Sine, Durerea și Fericirea, pentru a fi folosite la Zidirea Omului pe treptele Deșertăciunii.

80) Viitorul este trupul în care se încarnează Trecutul.

81) Omul posedă Conștiință de Sine, fiind întrupat în Absurdul Non-Sensurilor Existenței.

82) Conștiința de Sine reflectă fața uscată și schimonosită a Timpului întrupat în Moartea ce respiră prin noi.

83) Inima Viitorului acestei Lumi este Conștiința de Sine, a Trecutului ei.

84) Viața este o Conștiință de Sine ce devine cu fiecare Eternitate de Clipă ucisă pe treptele Absurdului acestei Lumi, trupul Morții.

85) Conștiința de Sine folosește Adevărul numai pentru a se oglindi în Moarte, ca să-și privească Viața.

86) Frumusețea este dovada că Moartea dictează Conștiinței de Sine.

87) Conștiința de Sine a Viitorului constă în Moartea Trecutului.

88) Libertatea este cea mai mare Iluzie a Conștiinței de Sine a Viitorului din această Lume a Deșertăciunii.

89) Care Conștiință de Sine a redeschis vreodată poarta Morții după ce aceasta s-a închis în urma ei?

90) Conștiința de Sine este chipul Viitorului oglindit în Moartea Trecutului.

91) Conștiința de Sine este cea mai mare amăgire a Timpului ce există doar prin Iluzie.

92) Un Timp fără Iluzie înseamnă Moarte.

93) Câtă Moarte consumă Conștiința de Sine în timpul Vieții pentru a fi?

94) Conștiința de Sine este o vitrină descompusă în Durere și Fericire a Non-Sensurilor Existenței.

95) Adevăratul Viitor există doar în Trecut și invers.

96) Cum Existența Lumii se reazămă pe Moarte și Conștiința ei de Sine se oglindește numai în Moarte pentru a naște Adevărul Iluziilor Vieții.

97) Omul este robul Conștiinței de Sine al Morții.

98) Oricât ar săpa Adevărul după aurul Cunoașterii, el tot de plumbul Conștiinței de Sine al Morții va da în Viitor.

99) Conștiința de Sine a Omenirii este o Iluzie a Non-Sensurilor Existenței care se vor evapora asemeni unui abur, odată ce Omenirea nu se va mai privi în oglinda Morții.

100) Fericirea Omenirii se reazămă pe egoismul Morții.

101) Viitorul apare când Non-Sensurile Existenței își amintesc de Timp.

102) Viitorul este un Timp al Trecutului continuu.

103) Și Viitorul are Viitorul lui, devenind Trecut.

104) Absurdul este cămașa cu care-și îmbracă Existența Viitorul.

105) Conștiința de Sine a Existenței se bazează înainte de toate pe Adevărul Iluziilor Vieții și Morții.

106) Viitorul Omenirii constă în Non-Sensnsul Existenței Adevărului asupra Iluziei.

107) Fericrea este Sensul dat de Iluzie capcanei Eternității.

108) În Conștiința de Sine nu poate exista Eternitate sau Nemurire, decât ca o moarte perpetuă a Timpului.

109) Timpul în Sine este o Moarte perpetuă.

110) Oricât de multă lumină ar aduce absența Nopții fără aceasta nu va exista Răsăritul.

111) Conștiința de Sine a devenit unealta Suferinței acestei Lumi.

112) Suferința este Zâmbetul crispat al Fericirii care a greșit adresa.

113) Viitorul Omenirii este o așteptare continuă în antecamera Morții.

114) Conștiinței de Sine, pe care vrem să o resetăm în favoarea Nemuririi, este adevărata așteptare a Morții în antecamera unui Destin ce nu se mai termină niciodată.

115) Conștiința de Sine este o ruletă măsluită după chipul și asemănarea unui Eveniment care a fost dinainte de a se naște gândurile, sentimentele și aspirațiile noastre și anume, cognitivul, afectivul și volitivul nostru, trăite de Adevărul Absolut al unei

alte Lumi, care acum se admiră în Oglina falsă a Creației.

IV. JUSTIȚIE, ILUZIE ȘI IUBIRE

116) Creația Lumii, este falsificatorul Viitorului fiindcă se bazează numai pe Iluziile Vieții și Morții.

117) Iubirea, indiferent de aspectele ei, că este Ură sau Dragoste înflăcărată, este cauza majoră a acestei Lumi ce are ca efect Legea.

118) O Lume a Iluziilor nu va aparține niciodată Adevărului Absolut ci doar celui relativ. De aceea și Viitorul nu poate fi decât relativ față elementele la care se raportează.

119) Alergăm după Fericire și prindem doar Absurdul ei, de fiecare dată.

120) Evenimentul Primordial nu a arătat niciodată atât de hidos precum se oglindește azi în Lumea noastră folosind oglinda Iluziilor Vieții și Morții. De ce? Fiindcă în această oglindă Evenimentul Primordial contemplă un Viitor al Absurdului, unde Adevărul Absolut nu mai are nici un cuvânt de spus, în afară de Iluzie.

121) Fără Iluzie, Lumea n-ar avea Viitor.

122) Iluzia, este unica făuritoare a Fericirii, în imaginația bolnavă a Deșertăciunii.

123) Spațiul este Iluzia prin care Timpul se poate întinde dincolo de ceea ce reprezintă el cu adevărat, adică Nimic.

124) Iubirea este cel mai suprem atribut al Iluziilor Vieții și Morții, și unica reflectare nefardată și nefalsificată a feței Lui Dumnezeu, în Oglinda spartă a Creației.

125) Unicul Viitor fără de sfârșit nu poate aparține decât Iubirii.

126) Prin Iubire, Viitorul se identifică cu Lumina Divină.

127) Unica salvare a Omenirii este Iubirea, ca fiind adevărata imagine a feței Lui Dumenzeu și unicul mod de a-L privi pe acesta prin ochii Florilor de Lacrimi ai Adevărului Absolut.

128) O Lume fără Iubire, va fi o Lume pierdută.

129) Doar Iubirea va reuși să schimbe fața Iluziei Morții din Viitorul acestei Lumi.

130) Iubirea este steaua Destinului de care depinde Conștiința de Sine a Omenirii.

131) Prefer să ne mistuim pe altarul Iubirii decât pe cel al Urii.

132) Cu toate că Suferința Iubirii este mai amară decât cea provocată de Absurdul Non-Sensurilor Existenței, este de preferat.

133) Suferința Iubirii este unica din această Existență, care are un Sens, dincolo de Iluziile Vieții și Morții privind Viitorul Lumii.

134) A suferi din Iubire înseamnă să lupți pentru a te elibera de tine însuți, de Iluziile Vieții și Morții tale.

135) O societate fără Iubire, este o societate moartă.

136) Lasă-ți Zorii Iubirii să coboare peste Inima de Gheață a Timpului dacă vrei ca aceasta să se topească, transformându-se în Lacrimi de Fericire.

137) Câți zori vor mai număra Disperările orbite de frumusețea răvășitoare a acestei Lumi?

138) Nu vom putea ști niciodată cât de mult nu știm.

139) Care Suflete nu orbecăiesc după o fărâmă de Lumină, care se scurge prin venele Cuvintelor noastre?

140) Porțile Infernului nu pot fi deschise, decât cu cheile fabricate de Paradis, pentru a învinge Moartea.

141) Câte potcoave de Clipe, nu au sărit de pe copitele roase ale Anilor, pentru a fi găsite de Norocul orb al Vieții dinaintea Morții.

142) Cine n-a auzit strigătul surd al propriului Timp, care își cheamă în ajutor Moartea, s-a născut degeaba?

143) Cât Adevăr poate cuprinde Minciuna prin propria ei existență?

144) Care frunză nu-și va afla propria Toamnă sau Viața propria Moarte, pe buzele reci ale Cuvintelor noastre?

145) Precum, Nașterea este unealta care ne clădește cavoul Morții, Fericirea este mijlocul prin care ne aflăm cel mai adesea Suferința.

146) Cât mai avem de alergat până când vom prinde Orizontul Adevărului pe care ni se sprijină Străinul nostru Subconștient?

147) Suntem o fărâmă de Iluzie a Vieții într-atât de tânjită de Moarte, încât prețul oferit de aceasta, nu poate fi niciodată refuzat de către Destin.

148) Ori de câte ori am încercat să traversăm fluviul Fericirii, de fiecare dată ne-am înecat în

lacrimile fierbinți ale prăpăstiilor care ne separă de noi înșine.

149) Oare cât mai avem de căzut în golul propriilor noastre vise deșarte?

150) Greutatea Păcatelor Originare a Conștiinței de Sine nu poate fi cântărită decât de Moartea care ne va salva de sub tălpile lor.

151) Suntem o lacrimă de Vis care se împotmolește mereu în coșmarul propriului Destin.

152) Nu există porți care să nu poată fi deschise de către Moarte pe Lumea întrupării Cuvântului în deșertăciune.

153) Nu am fost niciodată nimic mai mult, decât o Iluzie a propriei noastre Vieți, care își aranjează părul Clipelor, în oglinda tăioasă a Morții.

154) Cât de departe putem alerga după steaua căzătoare a propriei noastre Iubiri, care-și caută mormântul în sufletul Orizontului, străinului nostru subconștient?

155) Cine suntem atunci când alergăm pe bolta Viselor propriilor noastre Iluzii ale Vieții?

156) Nici măcar Timpul propriei noastre Deșertăciuni nu ne mai bagă în seamă Fericirea.

157) Dacă nu ar exista oglinda Morții în care să ne privim Viața, aceasta din urmă nu ar exista,

oricât de mult s-ar parfuma cu Timp, pe părul Clipelor.

158) Justiția este arma Iluziilor și cântarul Deșertăciunilor.

159) Prin Justiție Suferința primește identitate.

160) Ce s-ar face Justiția acestei Lumi dacă nu ar fi lăsată să locuiască în bordelul Adevărului?

161) Pentru Justiție orice Adevăr este o gheață ce trebuie topită.

162) Până și Speranța are propria ei Justiție a Neîmplinirii.

163) Justiția împarte Suferința și Fericirea după legile Iluziilor Vieții și ale Morții.

164) Cel ce crede în Justiție este sclavul Iluziilor.

165) Fiecare divinitate își are propria Justiție.

166) Adevărata Justiție a Divinității este Iubirea.

V. JUSTIȚIE - DEFINIȚII

167) O Justiție lipsită de Iubire este o Justiție nedreaptă.

168) Justiția este lacrima Adevărului scursă pe obrajii reci ai Cuvântului în care ne-am întrupat Moartea.

169) Fiecare act de Justiție își are Adevărul său relativ, precum fiecare Viață, Moartea sa.

170) Nu există Justiție care să nu pretindă că posedă un Adevăr, oricât de mincions ar fi acesta.

171) Justiția este sculptorul ce dă viață Adevărului, din stâncile Suferinței sau Fericirii, de sub dalta căruia, au ieșit adeseori, cele mai monstruoase sau sublime, imagini.

172) Justiția a fost și va fi dintotdeauna lacrima prin care Destinul își plânge menirea.

173) Justiția este prima care a orbit vreodată, în această Lume a Deșertăciunii.

174) Fără Justiție totul s-ar nărui la fel de mult precum ne sunt năruite sufletele alături de orbirea ei.

175) Justiția este taraba pe care ne cumpără Moartea, Destinul.

176) Balanța Justiției a început să ruginească odată cu primirea Conștiinței de Sine, din brațele reci ale Morții.

177) Atunci când a trebuit să ne împărțim Fericirea la cererea Invidiei a apărut Justiția.

178) Dacă am așeza Adevărul Absolut pe talerele folosite de balanța Justiției, am mai avea vreodată învinși sau învingători?

179) A reușit cineva cu adevărat să vindece Justiția de orbire?

180) Justiția ar trebui să fie esența Singurătății de noi înșine, pentru a reuși să ne învețe cu adevărat prețul pe care trebuie să-l plătim pentru Libertate.

181) O Libertate al cărei suflet nu este încarnat în trupul rece și imparțial al Justiției nu va fi niciodată liberă.

182) Fără Justiție nici un Adevăr nu poate primi botezul Realității.

183) Timpul este respirația Justiției.

184) Care valoare ar putea exista fără Justiție și care Justiție fără de valoare?

185) Câte feluri de Justiții, atâtea Iluzii.

186) Nu poți înfiera Justiția fără să ataci Iluzia ei.

187) Există dreptate fără Adevăr, Moarte fără Viață sau Justiție fără Minciuna la care să se raporteze?

188) Dacă Justiția ar privi în ochii Adevărului Absolut când ar dori să facă dreptate în această Lume, tot ce ar reuși să vadă în ei, ar fi Absurdul propriei noastre Existențe.

189) Singurătatea de noi înșine este adevărata Justiție divină a Destinului care ne arată cine anume suntem în drumul nostru către Moarte.

190) Judecătorul suprem al acestei Lumi este Eternitatea Clipei.

191) Justiția nu poate fi condamnată decât de Adevăr sau Minciună.

192) O Justiție mai presus de lege este o Justiție pierdută.

193) Atât Fericirea cât și Suferința își au fiecare în parte propriile lor Justiții, care se supun celei de-a treia, Justiția Destinului.

194) Păcatul Originar este prima respirație a Justiției pe această Lume a Morții.

195) Odată cu Păcatul a apărut și Justiția care este ea însuși un păcat chiar și atunci când pare a face dreptate.

196) Porțile Iadului sunt poleite cu Justiție iar ale Paradisului cu Non-Sensurile propriei noastre Existențe.

197) Câtă dreptate poate face Justiția Deșertăciunii acestei Lumi?

198) Limitele Justiției se contopesc cu cele ale Destinului.

199) Destinul Justiției nu este totuna cu Justiția Destinului și totuși se întrepătrund pe tărâmul Absurdului.

200) Câte energii au fost irosite de Justiția Divină a Păcatelor Originare pentru a ne arăta Calea spre Moarte?

201) Oare Dumnezeu nu ne-ar fi putut dărui Cunoașterea fără Păcatul Originar care ne obligă să ne fardăm Suferințele sau Bucuriile în oglinda Morții?

202) Cum ar fi arătat Absurdul acestei Lumi fără Justiția divină a Păcatului Originar?

203) Fiecare fărâmă de gând, adiere de vânt, tot ceea ce există pe această Lume își are propria Justiție fără de care Existența nu ar fi avut parte de Cunoaștere.

204) Justiția este oglinda spartă, în cioburile căreia se privește Existența, pentru a ne dărui nouă Destinul absurd al Deșertăciunii acestei Lumi.

205) Suferința va judeca de fiecare dată nedrept Fericirea precum și Fericirea, Suferința.

206) Niciodată Iluziile Non-Sensurilor Existenței pe care le trăim, nu vor judeca drept.

207) Doar Adevărul Absolut poate judeca drept.

208) Moartea este Judecătorul suprem al acestei Lumi.

209) Ne naștem la fel de goi precum murim, tocmai pentru a le dezvălui Iluziilor Vieții, că orice judecată de valoare făcută de acestea era greșită.

VI. DREPTATE

210) Dreptatea Iluziei Vieții este Deșertăciunea.

211) Cine poate face dreptate în lumea orbilor?

212) Dreptatea va fi întotdeauna lacrima amară a deznădejdii printre Non-Sensurile Existenței.

213) Dreptatea Iluziilor Vieții este Sensul spre care se îndreaptă Absurdul.

214) Oare poate împărți cineva mai multă Nedreptate decât Dreptatea?

215) Cum nu există Dreptate fără Adevăr, nu poate exista nici Adevăr care să nu cântărească Nedreptatea Dreptății.

216) Fără Nedreptate, Dreptatea ar fi inexistentă.

217) Suferința este adesea cea mai nedreaptă dreptate.

218) Cine poate invoca Dreptatea fără să fie nedrept cu Non-Sensurile Existenței în care ne-am născut Moartea?

219) Fii drept cu tine însuți pentru a muri liber.

220) Nimeni nu poate invoca Dreptatea Absolută fără a cunoaște Adevărul Absolut.

221) Dacă balanța Dreptății este Adevărul cea a Vieții este Moartea. Motiv pentru care nu vom reuși niciodată să punem pe balanța corectă propria noastră Viață.

222) Moartea este unica dreptate care ni se poate face pe această lume a Deșertăciunii.

223) Într-o Lume a Binelui și Răului nu vom putea afla niciodată Dreptatea, fiindcă atât Binele cât și Răul au fiecare Dreptatea lor.

224) Iubirea este unicul fenomen unde Nedreptatea este la fel de dreaptă ca și Dreptatea și Dreptatea la fel de nedreaptă ca și Nedreptatea.

225) Niciodată să nu cauți Dreptatea în Iubire.

226) Atunci când vrei să faci dreptate lasă Iubirea la o parte.

227) Marele paradox este faptul că Zidurile Nedreptății pot fi demolate numai de Iubirea care nu

va reuși niciodată să facă Dreptate la rândul ei, trebuind să lase locul Rațiunii.

228) Cum în Iubire nu putem vorbi de Rațiune, tot așa nici în Dreptate nu vom afla Dragostea.

229) Dreptatea este un joc imoral al Destinului.

230) Nu putem converti Dreptatea la Sentimente dacă vrem să nu devină strâmbă.

231) Dreptatea este hrana Justiției fără de care aceasta nu poate supraviețui.

232) Justiția depinde de Dreptatea pe care o îmbracă la sărbătoarea fiecăruia dintre noi cu Destinul.

233) Oare câtă Dreptate a împărțit Dumnezeu atunci când ne-a creat Păcatul Originar despre care știa de dinainte de a exista că va fi? Altfel, dacă nu ar fi știut, nu mai putem vorbi de un adevărat Dumnezeu.

234) Fericirea la fel ca și Nefericirea sunt cele două talere majore ale Dreptății pe această Lume.

235) O Justiție demnă de Adevăr este doar atunci când se raportează la Deșertăciunea propriilor sale acte de justiție, mai precis când se privește în oglinda prăfuită a Morții și Absurdului acestei Lumi.

236) Justiția este cuțitul care împarte porțiile de Nefericire în această Lume a Deșertăciunii.

237) Oare ce s-ar face Absurdul fără Justiție în această Existență a Iluziilor Vieții și Morții care-și etalează Non-Sensurile fără nicio discriminare?

238) Justiția este cea care cântă la clapele Deșertăciunii aria falsă a Adevărului.

239) Oare de câtă Minciună are nevoie Dreptatea pentru a-și clădi propria Justiție?

240) Justiția este sinceră doar atât cât îi este permis de Iluziile Vieții și Morții.

241) Într-o Lume a Non-Sensurilor Existenței, Justiția nu poate judeca decât rătăcirile acestora.

242) Morala se vrea dintotdeauna creatoarea Justiției, uitând că și ea este produsul Păcatelor Originare ale Pustiului din noi înșine.

243) Poate exista lege dreaptă fără a cunoaște Adevărul Absolut?

244) Justiția este împletirea dintre Bine și Rău făcută de brațele tot mai anchilozate ale unui pretins Adevăr care în esența sa nu poate aparține Nimănui.

245) Justiția devine otrava Conștiinței dacă este cântărită de Sentimente.

246) Prin venele Justiției se scurg și acum Păcatele Originare ale unui Dumnezeu străin de noi înșine.

247) Fiecare Clipă își are propria ei Justiție, precum fiecare Viață sau Moarte propriile lor dreptăți pentru desăvârșirea actului de Justiție.

248) Atunci când Dumnezeu a împărțit Dreptatea a fost penurie mare de idei în Paradisul Deșertăciunii acestor Non-Sensuri ale Existenței pe care le trăim ca și cum ar fi reale și nu niște Iluzii odioase și meschine.

249) Fericirea va fi mereu aceea care va împărți dreptatea Suferinței.

250) Nu există Justiție fără Compromis, precum Dreptate fără un anumit Preț.

251) Cine poate împărți Dreptatea fără să-și împartă propriul Suflet cu Iluziile propriei sale Vieți?

252) Câtă Dreptate poate avea Moartea în fața Vieții, dar Justiția înaintea Adevărului?

253) Justiția a fost dintotdeauna fereastra spartă a Compromisului pe care nimeni nu dorește vreodată să o repare.

254) Primul act de justiție a fost atunci când Păcatul Originar a încercat pentru întâia oară să constrângă Cunoașterea.

VII. JUSTIȚIE, LIBERTATE ȘI MORALĂ

255) Libertatea fără Justiție devine încătușare.

256) Justiția este cel mai mare ctitor al Libertății.

257) Justiția trebuie să fie la fel ca și propria ei libertate, dreaptă sau nedreaptă.

258) Cine poate cântări Dreptatea Libertății sau a Justiției sale?

259) Dincolo de actul de Justiție va aștepta de fiecare dată Compromisul legalității.

260) Fiecare lucru din această lume își are propriul său Adevăr și Compromis față de acesta.

261) Nu ridica niciodată Absurdul și Deșertăciunea la rang de Adevăr Absolut.

262) Adevărul relativ este pilonul pe care se sprijină Justiția Iluziilor Vieții și Morții care ar trebui înainte de toate să fie relativă.

263) Libertatea este compromisul dintre Adevăr și Minciună.

264) Justiția s-a născut atunci când omul a înțeles că nu există Libertate mai mare decât o poate oferi Moartea, de aceea a ales numai acea parte din Libertate pe care o poate duce propria lui Viață, dând legi care să constrângă până și Adevărul său relativ.

265) Constrângerea este arta de a împlini un act de justiție.

266) Fiecare Paradis își are propria lui Justiție ce-l poate transforma oricând în Infern și invers.

267) Justiția stabilește raportul dintre Paradis și Infern prin Constrângere.

268) Prin Justiție, omul a încercat să-și depășească condiția umilă de sclav în fața unui Dumnezeu corupt pe care tot el l-a creat.

269) Justiția a fost mereu în căutarea Fericirii iluzorii pentru Morala falsă a Compromisurilor.

270) Morala este arta de a disimula raportul dintre Fericire și Suferință, dintre lege și fărădelege.

271) Legea este înainte de toate libertatea pe care ți-o poate da Existența înaintea propriei sale distrugeri.

272) Sângele Justiției este legea, iar Destinul ei, Constrângerea.

273) Justiția este arta prin care Libertatea unui anume Adevăr, învață să piardă.

274) Democrația este fața nevăzută a Compromisului fardat de actul de Justiție.

275) Lasă-i pe oameni să se piardă în Justiția meschină a legilor dacă vrei să creadă că societatea în care trăiesc este democrată.

276) Între Justiție și Libertate se va afla mereu zidul de netrecut al Iluziilor Vieții și Morții.

277) Cel mai mare justițiar al acestei lumi este Moartea.

278) Legile sunt făcute pentru a fi la modă cu Morala Iluziilor Vieții și Morții.

279) Conștiința de Sine a omului este aerul necesar Justiției ca să respire.

280) Până și Justiția își are propria ei Conștiință de Sine, reflectată în legile pe care trebuie să le urmeze și care nu oglindesc altceva decât Morala, o altă formă a Conștiinței de Sine.

281) Morala este Conștiința de Sine a Trecutului care încearcă să ne convertească Viitorul.

VIII. GREȘEALĂ

282) Greșeala este raportul dintre Bine și Rău supus Moralei ce aparține anumitor vremuri.

283) Respectă Greșeala dacă nu vrei să devină normalitatea ta.

284) Fără Greșeală nu ar exista Evoluție.

285) Câți nu denumesc Greșeala o Virtute în ascunzișurile sufletelor?

286) Păcatul Originar este Greșeala Supremă de la care a început Evoluția omenirii.

287) Și totuși cum ar fi arătat o Lume fără Păcatul Originar? Oare ar fi devenit mai bună? Nu cred!

288) Diferența dintre Greșeală și Păcat este că cel din urmă este o Greșeală recunoscută ca atare de Dumnezeul Omului.

289) Nu toate Greșelile sunt Păcate în schimb toate Păcatele sunt Greșeli.

290) Cum ar arăta Greșelile fără Păcate și Dumnezeu fără Paradis?

291) Fiecare Greșeală își are propria ei justificare.

292) Care Moarte nu-și are propria Viață sau Lege propriul Scop.

293) Singurătatea este o Greșeală a Destinului pe când Destinul în sine nu poate Păcătui niciodată fiindcă este dat de Dumnezeu?

294) Greșelile Lui Dumnezeu se numesc Creație.

295) Dacă omul nu și-ar însuși Greșelile Lui Dumnezeu acesta nu ar mai avea niciun Dumnezeu.

296) Un Dumnezeu cu Greșeli nu ar mai putea aparține Omului supus Greșelilor. Astfel Omul l-a născut pe Dumnezeul din conștiința sa. Totul s-a datorat Greșelii.

297) Omul avea nevoie de un Judecător Suprem care să-i poată gestiona Greșelile și l-a născut pe Dumnezeu.

298) Nu poate exista Cunoaștere fără Judecată și invers.

299) Judecata de Apoi este suma Greșelilor cu rang de Păcate a Omului dar și răspântia supremă a acestuia dintre Cunoaștere și Necunoaștere, dintre Adevărul Luminii și cel al Întunericului.

300) Fericit este cel pentru care Greșeala este o treaptă în propria lui evoluție și nicidecum o cădere în neantul involuției.

301) Transformă Greșeala în ctitor și nu în distrugător.

302) Numai Adevărul este arbitrul Greșelii.

303) Doar prin Greșeală Adevărul poate deveni Minciună.

304) În lumea Iluziilor Vieții, Minciuna este soclul de marmoră al Adevărului.

305) Râsul este mantaua ce acoperă adesea și o altă față a Greșelii.

306) Fără râs Greșeala ar rămâne închistată în propriul ei sine.

307) Râsul scoate Greșeala din propriile ei tipare și o transpune într-un semn de întrebare.

308) Adeseori Fericirea este o Greşeală a Destinului prin care ne arată proporţiile epice ale Suferinţei fără de care Fericirea nu ar exista.

309) Chiar şi atunci când Fericirea devine o Greşeală, Suferinţa rămâne un Păcat.

310) Greşeala cauzată de Suferinţă nu este cu nimic mai prejos decât cea cauzată de Fericire.

311) De ce prin Suferinţă, Lumea devine o Greşeală a Lui Dumnezeu, iar prin Fericire rămâne numai o Greşeală a omului?

312) Odată ce Fericirea este Greşeala Suferinţei şi invers, atunci Greşeala în Sinele ei nu este o necesitate?

313) Şi totuşi ce s-ar fi făcut Creaţia fără Greşeală?

314) Cu toţii suntem o Greşeală a Creaţiei fără de care Evoluţia ar fi fost imposibilă.

315) Greşeala este Sufletul Creaţiei.

316) Greşeala este admisă până când aceasta devine un Păcat.

317) Judecătorul este sculptorul Adevărului relativ, căruia trebuie să-i înlăture părţile Greşelii ce devine Păcat.

318) Cum ar arăta o Justiție fără Greșeli, dar o Religie fără Păcate?

319) Greșeala nu va reuși niciodată să te doboare dacă vei înțelege sensul Morții în această Lume a Deșertăciunii.

320) Greșeala este cel mai important punct de sprijin al Absurdului și cu toate acestea fără de Greșeală totul ar deveni numai Absurd.

321) Oare am putea cunoaște lumea fără Greșeală?

IX. CONSTRÂNGERE

322) Câte ziduri a ridicat Libertatea și câte Constrângerea?

323) Fericirea este o Constrângere a Suferinței.

324) Fără Constrângerile Adevărurilor relative, ce implică și Minciuna, Lumea ar deveni o întreagă Constrângere Absolută.

325) Constrângerile sunt mizele Destinului.

326) Lumea este o Constrângere a Non-Sensurilor Existenței.

327) Fără Constrângere, Cunoașterea s-ar nărui în propriul ei Păcat Originar, dispărând.

328) Libertatea Constrângerii este Moartea.

329) Conștiința este o Constrângere continuă a Cunoașterii și invers.

330) De cele mai multe ori Zidurile dau libertate Constrângerilor.

331) Morala este învățătorul Constrângerilor.

332) Atunci când Fericirea va ajunge să nu te mai constrângă cu nimic, înseamnă că ori va dispărea, ori vei uita ce anume este Suferința.

333) Cel mai mult în această Lume te va constrânge Fericirea.

334) Constrângerea este cel mai mare ziditor al acestei Lumi.

335) Păcatul este cel ce luptă împotriva Constrângerilor alături de Religie.

336) Raportul dintre Religie și Păcat se numește Constrângere.

337) Zorii Fericirii vor constrânge de fiecare dată Ziua Existenței să se separe de Noaptea Morții neștiind că și aceasta face parte tot din Existență.

338) Dumnezeu a creat Lumea prin Constrângerea Binelui și Răului să devină Iluzii ale Vieții și Morții.

339) Libertatea este înainte de toate cea dintâi Constrângere.

340) Atunci când vei accepta Constrângerea vei afla cu adevărat esența Libertății.

341) Fără Constrângere întreaga Ierarhie a Lumii s-ar nărui odată cu Lumea.

342) Cel ce a zidit Constrângerea este adevăratul ctitor al Lumii.

343) Nici o stea nu și-ar arăta sublima strălucire dacă n-ar fi constrânsă să existe astfel de legitățile Universului.

344) Numai Răul constrânge Binele să existe, precum Binele la rândul său, Răul.

345) Dumnezeu s-a constrâns pe Sine să existe.

346) Adevărul este constrâns de Minciună să arate ca atare precum minciuna de Adevăr.

347) Orice Minciună își are propriul Adevăr care o constrânge să existe ca atare.

348) Nu lăsa niciodată Adevărul fără să fie constrâns de Minciună dacă nu vrei ca acesta să piară.

349) Fără Constrângeri toate Contrariile ar dispărea, lăsând în locul lor Neantul.

350) Fiecare luptă este o Constrângere a celor două contrarii, Binele și Răul în această Lume.

351) Justiția este înainte de toate o Constrângere a Adevărului să se raporteze la Minciună și a Minciunii să afirme Adevărul.

352) Cum norii sunt constrânși să-și verse ploile tot așa, oamenii sunt constrânși să sufere de către Fericire.

353) Numai prin Constrângere au prins viață toate frumusețile și ororile acestei Lumi.

354) Lumea în ansamblul ei este o mare Constrângere a Cunoașterii.

355) Necunoscutul va constrânge Cunoscutul să existe, cum la rândul său tot ce este Cunoscut va constrânge Necunoscutul să existe de asemenea.

356) Cum nu poate exista Constrângere fără o cauză anume, nu poate exista constrâns fără un efect al cauzei respective, tot astfel nu putem vorbi niciodată de Cunoaștere fără un impuls al unui Eveniment Primordial.

357) Dumnezeu este Unicul care s-a autoconstrâns pe Sine să existe.

358) Cum Ființa este constrânsă de Neființă să dea naștere Existenței, tot astfel Ființa va constrânge la rândul său Neființa să dea naștere Morții. Prin urmare atât Viața cât și Moartea își vor avea propriile lor Legi.

359) Atât Iluzia Vieții pe care o trăim cât și cea a Morții, sunt rezultatul unei constrângeri cu același nume, Nașterea.

360) Nu doar Viața se naște ci și Moartea.

361) Neființa este o altă formă și stare de fapt a Ființei.

362) Cum Neființa este constrânsă de Ființă ca să existe tot astfel Ființa se oglindește în Neființă ca să existe. Astfel amândouă aparțin Existenței.

363) Teama este constrângerea Libertății.

364) Omul este un Univers al Constrângerilor.

365) Libertatea este o constrângere acceptată.

366) Câte constrângeri atâtea gânduri de evadare din cotidianul lor.

367) Justiția este arta de a constrânge Adevărul și Minciuna să clădească Dreptatea.

368) Nimic nu poate fi constrâns mai mult decât Adevărul.

369) Vrei să fii liber? Acceptă-ți Constrângerile.

X. LEGE

370) Legea este instrumentul Constrângerii fără de care nimic din Lumea aceasta nu ar putea subzista.

371) Totul este supus legităților odată ce este cunoscut, astfel orice Cunoaștere își are propriul ei Păcat precum Adevărul propria lui Minciună.

372) Orice Fărădelege odată acceptată și neîndreptată, va deveni o Lege.

373) Și Haosul își are Legea lui.

374) Ordinea este Legea unui Haos care a fost acceptat ca atare.

375) Fericirea la fel ca și Suferința se supun acelorași legi ale Cunoașterii prin urmare ambele pot crea la rândul lor Fărădelegi la fel de mari.

376) Cunoașterea este prima Lege dată de Dumnezeu, Ființei.

377) Nu poate exista o Lege bună sau rea, ci o Lege care să poate separa Adevărul relativ de propria lui Minciună care-l creează ca atare.

378) Fiecare Lege trebuie să posede un Scop, fără de care s-ar dizolva, până când Scopul ar deveni dizolvarea în sine a Legii respective.

379) Chiar dacă Scopul unei Legi poate varia în funcție de interesele celui care o crează, nu va fi niciodată diferit de Scopul în Sine care a dat naștere Existenței, acela de a Constrânge.

380) O Lege Dreaptă este întotdeauna o Lege care va face și Nedreptate.

381) Cel ce fuge de o Lege a Universului aleargă de propriul său Sine, în schimb cel ce aleargă de o Lege a Omului, încearcă să se ascundă pe sine.

382) Iluziile Vieții și ale Morții sunt unicii făuritori de legi pentru oameni și totodată judecători supremi ai acestei Lumi.

383) Nu există Lege care să nu fie creată de Iluzia Vieții sau a Morții.

384) Doar atunci când omul va cunoaște Adevărul Absolut va reuși să creeze Legi perfecte.

385) Paradoxal, imperfecțiunea fiecărei Legi îi va putea îndreptăți și pe cei care se vor simți nedreptățiți de Legea respectivă.

386) Nu există Lege pe lumea aceasta al cărei Scop să nu fie acela de a proteja Iluzia Vieții sau a Morții noastre.

387) Legea trebuie să fie înainte de toate un refugiu pentru Adevărul relativ pe care-l putem cunoaște. Dar să nu uităm că orice Adevăr relativ include în esența lui și Minciuna.

388) Fiecare Lege își are Timpul ei.

389) Scopul Legii nu trebuie să fie acela de a pedepsi, ci acela de a crea.

390) Legea trebuie să fie reflectarea puterii Lui Dumnezeu în această Lume.

391) Adevărul trebuie să fie sufletul Legii.

392) Cum fiecare atom din corpurile noastre aparține legităților acestui Univers și fiecare acțiune a noastră se supune Legii.

393) O Lege al cărei Scop este doar Constrângerea în sine nu poate fi o Lege dreaptă.

394) Legea este cea mai mare Fărădelege atunci când se supune numai Omului și nu Lui Dumnezeu.

395) Dreptatea unei Legi trebuie să fie în zidirea spirituală și nu neapărat în Morală.

396) Între Lege și Morală trebuie să existe un raport de subordonare și nu de coordonare.

397) O Lege care nu este concretă, devine în sinele ei o cu totul altă Lege, având un alt Scop.

398) Cine Îl va scoate pe Dumnezeu din Lege va crea cea mai mare Fărădelege.

399) Nu există Lege care să nu-și aibe propria balanță.

400) Nu cântări niciodată o Lege cu balanța altuia dacă nu vrei să fii înșelat la cântar.

401) Cum Dumnezeu decide asupra Legităților universale tot așa trebuie să decidă și asupra Legilor.

402) Nu putem exista fără Lege.

403) Existența în ansamblul ei, este o Lege în sine care poate genera o infinitate de Legi la rândul ei.

404) Dacă Existența nu ar fi o Lege nu ar avea un Scop, fie acesta chiar și al Non-Sensurilor, care ne generează Deșertăciunea în această Lume.

405) Una dintre Legile primordiale ale Existenței este Cunoașterea, întrucât un Univers necunoscut este un Univers care s-ar putea să nu existe.

406) Fiecare Lege își are Legea ei.

407) O Lege ce nu-și are propria ei Lege este Fărădelege.

408) Doar Dumnezeu nu-și are Legea sau Fărădelegea Lui.

409) Dumnezeu se află printre noi prin Lege.

410) Privește Legea în față dacă vrei să-l cunoști pe Dumnezeu.

411) Legea care nu cântărește Sufletul Adevărului sau al Minciunii este o Lege Nedreaptă.

412) Fiecare Lege trebuie să fie o punte care să lege Adevărul de Minciună și nicidecum o prăpastie care să le separe, întrucât fiecare Adevăr relativ își are partea lui de Minciună, precum fiecare Minciună partea ei de Adevăr.

413) O Lege care nu este concretă nu poate deveni Lege.

414) Legea este matematica Lui Dumnezeu.

415) Prin Lege Dumnezeu își calculează puterea.

416) Dumnezeu trebuie să facă legea și omul să o aplice.

417) Legile sunt înainte de toate instrumentele prin care Destinul se asigură că nimic din această Lume nu poate scăpa Morții căreia îi suntem cu toții datori.

418) Cum fiecare Lege își are Timpul și Vremurile ei tot așa fiecare Dreptate sau Nedreptate își are Timpul și Vremurile ei.

419) Dacă nu va fi Dumnezeu deasupra Legii va fi cu siguranță Omul.

420) Chipul și asemănarea Legii nu poate fi diferit de chipul și asemănarea Omului.

421) În Lege va trebui să găsești tot atât de multă Libertate precum lipsire de Libertate.

422) Legile sunt cel mai mare ziditor al barometrului Credinței și invers.

423) Fiecare Societate își are Legile pe care le merită.

424) Dacă vrei să cântărești Scopul legii așează în balanță talerele cauzei pentru care a fost promulgată astfel.

425) Degeaba sapi la rădăcinile Legii că nu vei afla nimic altceva decât Deșertăciune.

426) Legea poate fi uneori corabia care ne ține pe linia de plutire atunci când navigăm prin oceanul Deșertăciunii.

427) Care Lege nu-și are Păcatele ei?

428) Stai întotdeauna înaintea Legii și nu la spatele ei dacă vrei să afli Adevărul.

429) Cu cât este mai amară o Lege cu atât mai dulce este Scopul ei.

430) O Lege nu trebuie să fie orgolioasă pentru a face dreptate.

431) Și Orgoliul își are Legea lui.

432) Legea bazată pe Compromis se va supune Legii Compromisului.

433) Fiecare Lege trebuie să fie stăpână pe propriul ei Scop.

434) O Lege care nu are un Scop bine definit nu va fi stăpână pe el.

435) Nu Legea în sine trebuie să decidă asupra Efectului pe care-l produce ci Scopul ei.

436) Scopul unei Legi nu trebuie să se supună nici unei alte Legi chiar dacă fiecare Lege își are Legea ei.

437) Diferența dintre Lege și Legitate este că Legea este norma după care omul își conduce Societatea pe când Legitatea, norma după care Dumnezeu își conduce Lumea.

438) În Legea Adevărului nu se poate ca să nu existe Minciuna și invers.

439) Fiecare Lege își are propriul ei Liber Arbitru.

440) Faptul că o lege își are Liberul Arbitru se datorează Iluziilor Vieții și Morții.

441) Doar Iluziile pot avea propriul Liber Arbitru.

442) Fără Iluzie nu există Liber Arbitru.

443) Cum totul este dat prin Destin, Liberul Arbitru este o Iluzie la fel ca toate celelalte care îl determină.

444) A crede că Liberul Arbitru poate schimba Lumea este la fel de greșit precum ai spune că Lumea nu este Creația unui Dumnezeu ci a omului.

445) Tot ceea ce creăm, inclusiv Legile, este cu voia Lui Dumnezeu.

446) Esența Iluziilor este Liberul Arbitru.

447) Dumnezeu știa de dinainte de a fi Lumea cum va arăta aceasta.

448) Dacă Dumnezeu nu ar fi știut cum va fi Lumea creată de El, nu ar mai fi fost Dumnezeu.

449) Dacă Dumnezeu ar fi acceptat Liberul Arbitru în Creația Sa, Dumnezeu ar fi trebuit să lase Lumea de izbeliște, renunțând la rolul de Dumnezeu, tocmai fiindcă în ecuație ar fi intervenit Necunoscutul.

450) Un Dumnezeu care nu cunoaște nu poate fi Dumnezeu.

451) Și totuși de ce credem că Lumea este croită greșit? Datorită suferințelor și nedreptăților sau datorită faptului că nu știm cu exactitate Cine este Dumnezeul care a creat-o astfel?

452) Ce ne-am fi făcut dacă nu am fi văzut în fiecare Lege un Liber Arbitru?

453) Fără Liberul Arbitru întreaga evoluție a Lumii, așa cum o cunoaștem noi s-ar fi desfășurat sub alte legități, rezultând alte Legi.

454) Liberul Arbitru este hrana Moralei.

455) Legea Liberului Arbitru se numește Legea Iluziei.

456) Legea Liberului Arbitru este o Lege a Iluziei dar la rândul ei generează un Scop precis, ce se deosebește de Iluzia în sine prin acțiunea pe care o exercită asupra Lumii.

457) Prin liberul Arbitru Iluzia poate modela Lumea după chipul și asemănarea ei.

458) De ce a acceptat Dumnezeu Iluzia în Creația Sa? Nu pentru a lăsa să existe Necunoscutul?

459) Cum ar arăta Lumea fără de Necunoscut?, dar Legile?

460) Fără de Necunoscut nu am mai avea libertate, inedit, mișcare, transformare, evoluție cât și multe altele. Astfel totul ar deveni static.

461) Libertatea este o Iluzie la fel de mare precum toate cele derivate din aceasta și opușii ei.

462) Necunoscutul este Iluzie fiindcă totul este predestinat până în cele mai mici amănunte de către Cunoașterea Lui Dumnezeu.

463) Cum Necunoscutul aparține în exclusivitate Iluziei înseamnă că și dialectica împreună cu Legile pe care le generează sunt tot Iluzie.

464) Prin Libertate, adică prin Iluzie, Dumnezeu a fost constrâns să ne dea și opușii acesteia, într-o Lume a logicii bivalente, Bine-Rău, Frumos-Urât, etc.

465) Legile sunt rezultatul Scopului Libertății.

466) Cel mai mare ctitor al Legilor este Libertatea.

467) Scopul în care este folosită Libertatea generează Legea.

468) O Lume fără Libertate și-ar pierde Sensul.

469) În orice Lege se află înainte de toate esența Libertății și a Liberului Arbitru chiar dacă Scopul ei este de a Constrânge.

470) Legea trebuie să fie înainte de toate garantul Scopului.

471) O Lege cu un Scop nedefinit este perversă.

472) Nu perversitatea legilor în sine trebuie să ne înspăimânte ci modul cum este folosit Scopul lor.

473) Interpretarea poate perverti o Lege.

474) Numai Iluzia poate da curs Interpretărilor.

475) Nu există lege care să nu poată fi interpretată subiectiv și nici Iluzia care să nu poate fi determinată obiectiv.

476) Fiecare Scop al unei Legi poate ascunde în esența lui un subiect compromis al Iluziei care-l interpretează.

477) Prin Scop, Legea poate deveni interpretabilă.

478) Fiecare Lege trebuie probată de Conștiință.

479) Interpretarea Legii fără Conștiință nu va avea niciodată un Scop precis.

480) Nu Legea trebuie să se supună în tiparul Interpretărilor ci invers.

481) Valoarea unei legi este dată de Conștiința prin care poate fi interpretată.

482) O Lege fără valoare își va pierde Scopul.

483) Orice interpretare a Legii va aparține Liberului Arbitru dar nu și Legea în sine odată promulgată ca atare.

484) O Lege unde Liberul Arbitru poate acționa asupra Scopului ei, este compromisă.

485) Să nu uităm că Iluzia Vieții și a Morții ne interpretează după bunul ei plac Binele și Răul.

486) Prin Lege trebuie să ocolim pe cât posibil furtunile Deșertăciunilor acestei Lumi.

487) Să nu uităm că și Deșertăciunea își are Legea și Adevărul ei.

488) Legea supremă a acestei Lumi este Cunoașterea Morții.

489) Oricât am alerga de o Lege vom da de o alta, și chiar de am fugi de toate Legile, de legea

supremă a Morții nu vom putea să ne ascundem niciodată.

490) Legile sunt făcute de către Moarte cu mâna Lui Dumenzeu, pe această Lume a Păcatului Originar.

491) Fiecare lucru își are Legea lui.

492) Timpul este cel ce ține împreună Legile Vremurilor.

493) Libertatea este sclava Legii propriului ei opus, fiindcă mereu ne este teamă să nu o pierdem.

494) Paradoxal Liberul Arbitru Libertății este același cu cel al Legilor. Astfel orice Lege include o Libertate în sinea ei.

495) Fără Legi nu am fi liberi.

496) Orice compromis în esența Legilor acționează negativ asupra Libertății persoanei.

497) Orice Lege are partea ei de Compromis.

XI. JUDECĂTORI

498) Un Judecător cu adevărat bun va încerca să se folosească de Compromisul din esența Legii cât mai puțin.

499) Doar Judecătorul care va judeca mai întâi Legea, va putea judeca fără greșeală Omul, căruia îi este adresată acea Lege.

500) Judecata trebuie să fie fereastra către perfecțiune a Judecătorului.

501) Orice Judecător este supus Deșertăciunii la fel ca și Legea dar niciodată nu poate fi forțat să o lustruiască pe această Lege.

502) Cel care poate face dreaptă judecata este Scopul ei.

503) Adevăratul Judecător se judecă pe sine înainte de a judeca pe altul.

504) Nu poate exista Păcat mai mare în această Lume, decât judecata nedreaptă a unui Judecător.

505) Păcatul Originar poate fi depășit de o judecată nedreaptă.

506) Un Judecător care nu cântărește Scopul judecății punându-se și pe el în balanța Legii nu va realiza niciodată o judecată dreaptă.

507) Nimic nu poate fi mai rău decât un Judecător fără judecată.

508) Judecătorul este persoana care are cea mai puțină Libertate din această Lume dar este obligat să se simtă cel mai liber dintre toți oamenii în aplicarea Legii.

509) Nu poți fi Judecător dacă-ți cauți Fericirea în Nefericirea altora.

510) Judecătorul trebuie să fie mâna Lui Dumnezeu în această Lume.

511) Un Judecător nu trebuie să fie bun sau rău ci imparțial cu propriul lui sine.

512) Nu există om mai plin de blesteme în această Lume decât Judecătorul nedrept.

513) Cel ce și-a ales cariera de Judecător și-a deschis singur porțile Infernului.

514) Nu uita dacă ești Judecător că această Lume este trecătoare, dar Blestemul asupra ta și urmașilor tăi, nu.

515) Nu te face Judecător dacă nu poți fi liber alături de Lege.

516) Judecătorul este cel care împarte Legea și-și împarte Blestemul în urma aplicării cel mai adesea a Legii potrivnice unora.

517) Nu există Om care să primească în dar atât de multă energie negativă ca un Judecător nedrept.

518) Nu aparențele Legii trebuie judecate ci Legea, înainte să judeci faptele.

519) Adevărul relativ al Legii trebuie să coincidă cu cel al Judecătorului, altfel nu va judeca drept.

520) Nu judeca doar efectele ci și cauzele acestora, dacă vrei să faci dreptate.

521) Nu uita că Iluzia Vieții și Morții din această Lume ți-a dat Liberul Arbitru de a judeca. Încearcă să-l folosești pe cât posibil în scopuri nobile.

522) Judecata trebuie să fie o sărbătoare a Dreptății.

523) Ca Judecător trebuie să fii un preot al Legii și prin urmare nu lăsa să treacă nici o singură zi ca să nu te judeci și pe tine înaintea Legii și Dreptății pe care pretinzi că o slujești.

524) Încearcă să te depărtezi de Absurdul și Deșertăciunea acestei Lumi ce-ți pot oferi doar interese personale, atunci când judeci.

525) Cunoaștem oare Adevărul Absolut pentru a judeca drept?

526) Un Judecător trebuie să fie alături de Dumnezeu atunci când judecă, la fel precum este un preot în timpul serviciului divin, dacă vrea să fie drept.

527) Nicăieri nu am simțit mai multă energie negativă ca într-un templu al Justiției. De ce?

528) De Judecători depinde dacă templul Justiției devine templul Blestemelor.

529) Echilibrează-ți de fiecare dată Balanța Judecății înainte de a judeca fiindcă pe urmă va fi prea târziu.

530) Orice Lege cere stăpânire de sine pentru a fi aplicată.

531) Nu există Bine care să nu poată face și Rău prin intermediul unei Legi.

532) Cât de indiferent trebuie să fii atunci când așezi talerele Binelui sau Răului pe balanța unei unei Legi?

533) De multe ori Iertarea nu te va ierta niciodată.

534) O Lege adevărată va trebui să vadă în adâncurile omului.

535) Binele de cele mai multe ori poate fi drumul cel mai scurt către Rău atunci când aplici o Lege.

536) Nu aplica niciodată Legea ca să faci Bine sau Rău ci ca să faci dreptate.

537) Nu uita că Binele unuia poate fi Răul celuilalt.

538) Atunci când zidești o sentință fă-o folosind cărămizile Adevărului și abia apoi pune-i acoperișul pe bârnele Binelui și Răului.

539) Sentința trebuie să reflecte sufletul legii în cele mai adânci unghere ale sale pentru a putea fi dreaptă.

540) Un adevărat Judecător trebuie să sape în adâncurile Legii la fel ca un miner destoinic pentru a afla pietrele prețioase ale Adevărului.

541) Ca Judecător, privește-l pe cel din fața ta ca și cum ai fi tu însuți și abia apoi poți să-l cântărești ca și cum te-ai cântări pe tine.

542) Un Judecător nu trebuie să fie indiferent ci să nu fie părtinitor.

543) Ca Judecător nu ai voie să fii pe câmpul de luptă al nici uneia dintre părți ci doar să arbitrezi bătălia.

544) Nimic nu poate fi mai rău decât un Judecător fără judecată.

545) Nici o judecată fără Judecător și nici un Judecător fără judecată.

546) Fiecare Judecător își are judecata lui.

547) Fii întotdeauna înainte de toate Judecătorul propriei tale judecăți și abia apoi judecă.

548) Chiar și atunci când îți judeci propriile tale sentimente ca Judecător trebuie să fii imparțial.

549) Lumea în ansamblul ei este o sentință pe care niciun Judecător nu ar trebui să o judece vreodată fără a inculpa Absurdul și Deșertăciunea.

550) Amestecă bine lacrimile suferinței cu cele ale fericirii și abia apoi spală cu ele Fărădelegile.

551) Nu uita că și Judecătorul este supus Păcatelor Originare ale Non-Sensurilor Existenței.

552) Atunci când judeci amintește-ți că deasupra ta este Dumnezeu care te va judeca cu propria ta Nedreptate sau Infern pe care le poți provoca.

553) Oricât de puternic și invincibil te consideri pe moment atunci când aplici Legea ca și Judecător,

în realitate ești doar o firimitură de Clipă din Timpul Universului sau poate nici măcar atât.

554) Fii alături de Dumnezeu în fiecare moment atunci când judeci fiindcă prin Destin ești mâna care trebuie să aplice înainte de toate Voința Sa.

555) Un Judecător fără Dumnezeu va fi mult mai aspru pedepsit de către Divinitate decât orice alt vinovat care va săvârși greșeli asemănătoare.

556) Înainte de a ierta, iartă-te pe tine și înainte de a acuza, acuză-te pe tine.

557) Să vezi de fiecare dată Sinceritatea ca fiind o armă ce poate decide soarta unui război dus de Divinitate atât împotriva ta cât și a celorlalți.

558) Întotdeauna suferința își va avea propria ei Lumină Divină.

559) Cum sfinții sunt oameni ce au reușit să iubească mai mult decât alții, Judecătorii trebuie să fie oameni ce reușesc să fie mai drepți decât alții.

560) Cum fiecare Lege își are Morala ei, fiecare Judecător, dreptatea lui.

561) Zidește mereu soclul statuii dreptății ca să-ți poți judeca corect propria ta Conștiință.

562) Ca Judecător lasă-te judecat de Dumnezeu și-abia apoi caută-ți menirea în aplicarea Legii.

563) Nu fi niciodată alături de Lege, ci în inima ei pentru a judeca drept.

564) Învață din greșelile Legilor pentru a fi un bun Judecător.

565) În fiecare greșeală în aplicarea unei Legi se află un Bine, precum în fiecare Bine un Rău, pe care tu trebuie să le judeci în așa fel încât Binele și Răul să rănească cât mai puțin Dreptatea.

566) Când dai o sentință amintește-ți că fiecare suflet își are propriile aripi făurite de Dumnezeu pentru a zbura pe întinderile Speranțelor.

567) Să înțelegem că până și Dumnezeu a greșit și merită iertat fiindcă a lăsat Răul și Suferința în această Lume?, deoarece dacă nu știa că vor fi și acestea ca rezultat al Creației Lui n-ar mai fi fost Dumnezeu? Atunci să nu iertăm omul supus Păcatelor și Deșertăciunii? Da, dar cu toate acestea nu trebuie să uităm că și alți oameni sunt supuși acelorași Păcate și Deșertăciuni.

568) Fiecare Logică își are judecata ei înaintea Legii.

569) Morala este veșmântul purtat de Logică pe o anumită perioadă de timp.

570) Fiecare Lege își are Morala, Timpul și Logica ei pe care tu trebuie să le judeci.

571) Nu judeca tu înainte de a lăsa Legea să judece.

572) Lasă-te judecat de Legea Lui Dumnezeu, apoi de Lege, și mai apoi judecă Legea la rândul tău și pe urmă Omul.

573) Nimic mai rău decât un Judecător fără vocație.

574) Fiecare Judecător trebuie să știe că a judeca este înainte de toate o artă, precum pictura, muzica, poezia, și multe altele.

575) O judecată Nedreaptă este o artă a Urâtului.

576) Judecata este arta de a face Dreptate avându-l ca spectator pe Dumnezeu însoțit de Lege.

577) Judecătorul este un artist al Dreptății.

578) Dreptatea este adeseori un coșmar.

579) Fiecare Judecător trebuie să-și desăvârșească arta de a face Dreptate cu penița Legii numai pe șevaletul Lui Dumnezeu.

580) Un Judecător fără vocația de a judeca, este un Rău care nu-și va afla niciodată Binele.

581) Judecătorul fără talentul judecății va desena chipul Dreptății cu stângăcie.

582) Cel ce corupe un Judecător pentru a comite o Nedreptate este aproape la fel de blestemat precum Judecătorul însuși.

583) Corupția este stindardul în bernă al Moralei.

584) Corupția va judeca de fiecare dată strâmb.

585) Un Judecător corupt va fi mereu imaginea Blestemului și Neputinței.

586) Prin Corupție Legea își avortează Scopul.

587) Corupția îl înlătură pe Dumnezeu de la judecată.

588) Păcatul Corupției în actul de justiție nu constă în mărimea foloaselor necuvenite ci în Blestemul ce-l nasc aceste foloase.

589) Judecătorul va trebui să se împartă mereu între Om și Dumnezeu.

590) Dreptatea este cel mai greu de prins în lațul Legii de aceea este necesar talentul de a fi Judecător.

591) Libertatea și Adevărul sunt talerele fundamentale ale unei judecăți drepte.

592) Adevărul este unul singur dar el poate dovedi un șir nesfârșit de Libertăți ce pot fi puse în balanța Justiției.

593) Fiecare Judecător trebuie să știe cum să domesticească sălbăticia Legii.

594) O Lege nedreaptă va dezechilibra balanța Justiției, oricât de dreaptă ar fi ea.

595) Judecă cu măsură, înainte ca Măsura să te judece pe tine.

596) Oricât de măreț este Dumnezeu, bunătatea Lui Dumnezeu nu o poate întrece pe aceea a Legii.

597) Judecă cu judecată.

598) Nu uita că judecata este un Scop nu un mod de a-ți atinge Scopul.

599) Judecata Adevărului nu este întotdeauna cea dreaptă pe Lumea Iluziilor Vieții și Morții.

600) Dreptatea nu se face doar cu Adevărul ci și cu Minciuna, nu doar cu Legea ci și cu Fărădelegea.

601) Cât de drept poate fi Adevărul Minciunii?, și totuși este cel mai drept.

602) În aplicarea Legii nu există nici mândrie nici orgolii.

603) Cântărește întotdeauna cu balanța Adevărului relativ al propriei tale conștiințe pe care trebuie să o împarți între Bine și Rău.

604) Nu folosi niciodată adjective la adresa Legii fiindcă ea nu trebuie să fie nici bună și nici rea cu părțile din proces ci imparțială.

605) O Lege nu trebuie să fie mai mult decât o lamă a unui cuțit care taie în carnea putredă a necazurilor.

606) Ascute tăișul legii doar pentru putregaiul ce trebuie îndepărtat din ea.

607) Cel ce se odihnește la umbra unei Legi este un om drept.

608) Judecătorul la fel ca și preotul trebuie să fie înainte de toate și un doctor al sufletelor cărora le extirpează Fărădelegile.

609) Judecătorul este chirurgul Fărădelegilor.

610) Un Judecător trebuie să fie ca un medic și anume, să iubească oamenii și să-i ajute dându-le unul dintre cele mai prețioase daruri, Darul Dreptății și Adevărului.

611) Nu lăsa niciodată ca tăișul legii să cuprindă și țesuturile sănătoase ale Adevărului.

612) Un Judecător bun va înțelege cât de amară și nedreaptă este Dreptatea uneori.

613) Judecătorul care cere ascultare din altă parte decât din partea Legii este asemeni unui măr putred.

614) Nu bea niciodată din cana ciobită a interpretărilor cu rea credință a unei Legi.

615) Nu judeca Legea ci Omul.

616) Fiecare Lege este interpretabilă până la Fărădelege.

617) Fericirea adusă de Fărădelege devine hrana Blestemelor.

618) Nimic nu este perfect, nici Legea, pe care o poți cizela cu talent și perseverență, astfel încât să primești aplauzele Adevărului Dreptății.

619) Ca Judecător ești înainte de toate interpretul legii. De tine depinde cum o vei intona înaintea oamenilor și a Lui Dumnezeu, dacă vei fi aplaudat sau hulit de propria ta Karmă.

620) Judecătorule, fă-ți din Lege un altar înaintea căruia să slujești Adevărul!

621) Închină-te Legii cu evlavie fiindcă ea aparține Lui Dumnezeu dacă va sluji Adevărul Dreptății sau ocolește-i Scopul pe cât posibil, dacă promovează Nedreptatea.

622) Blestemați sunt cei ce promulgă Legi strâmbe care să promoveze Nedreptatea deghizată în Dreptate pentru carnavalul intereselor meschine ale acestei Lumi.

623) Totul este trecător, până și Legile, în afară de Legea supremă a Morții, care ne va judeca pe toți, cu bunele și relele noastre fără a ne interpreta cu rea credință faptele.

624) Fă-ți din Lege un Scop și nu un Mijloc atunci când judeci.

625) Binecuvântează Adevărul ce iese la iveală prin aplicarea Legii, fiindcă este un nestemat tot mai rar în amalgamul de Absurd și Deșertăciune al acestei Lumi.

626) Dreptatea nu iese la iveală doar prin Adevăr ci și prin Neadevăr, precum Adevărul prin Minciună.

627) Oricât de mare furtună ar stârni Adevărul este de preferat Minciunii care te poate doborî și pe timp senin.

628) Rareori furtuna Adevărului ce face Dreptate îi va doborî pe cei Drepți.

629) Ar mai fi biserici și tribunale dacă ar lipsi Păcatele?

630) Câți dintre judecători clădesc biserici și câți dintre preoți tribunale? Cu toții, dar în mod indirect.

631) Un Judecător nesincer este aidoma unui Preot necredincios.

632) Răul, de-o parte a născut Religiile și pe de altă parte, Legile.

633) Răul devine o fărădelege doar atunci când nu poate să facă bine, iar Binele la rândul său face doar rău.

634) Fiecare Lege își are Binele și Răul ei pe care talentul unui Judecător le poate împleti astfel încât să nască o adevărată operă de artă a Dreptății.

635) Libertatea este o măsură a Iluziei Vieții, Fericirii și Morții.

636) Nu poate exista Lege fără Fărădelege și Adevăr fără Minciună în această Lume a Deșertăciunii.

637) Timpul este cântarul Moralei și talerele Legii.

638) Care Lege nu vrea să aducă ziua Speranțelor peste întunericul sufletelor?

639) Dacă n-ar fi Iluzia Fericirii, legile s-ar compromite total față de Adevăr.

640) Nimeni nu poate face o Lege care să se raporteze Adevărului Absolut.

641) Cea mai perfectă Lege este aceea care te apără cu adevărat pe tine dându-ți Libertatea de a decide.

642) Oricât de perfectă va fi o Lege ea nu va putea suplini Sufletul.

643) Sufletul unei Legi va fi mereu Morala.

644) O Lege respectată este o Morală însușită.

645) Viața unei Legi depinde cel mai adesea de vârsta infracțiunilor pe care le combate.

646) Legalitatea este morala Legii.

647) O Lege dată fără conștiința asumării urmărilor este la fel de rea precum delictul pe care îl combate.

648) Atunci când L-am pus pe Dumnezeu mai presus de Lege s-a născut Păcatul Originar iar când l-am coborât sub Lege s-a născut Crima.

649) Orice Lege trebuie să fie rezultatul luptei cu noi înșine.

650) Cum fiecare luptă își are Legea ei tot așa fiecare Lege își are lupta ei.

651) Toate Legile își au rădăcina în Fericirea care nu ajunge la toată lumea.

652) Legea și Religia au un numitor comun în Dragoste, iar atunci când Religia este înlocuită cu Ateismul, în Ură.

653) Catedralele acestei lumi, au aplicat mai corect și mai eficient Legea decât mulți slujitori ai ei.

654) Legea este adesori cortina după care se ascunde Speranța.

655) Fără Lege am fi fără noi înșine.

656) O Lege nu trebuie să posede suflet ci trup, în care să ne adăpostim la nevoie.

657) Fiecare Lege este un peisaj pictat de Suferință în cadrul căruia judecătorul ne împroprietărește cu câte o parcelă după meritele fiecăruia dintre noi.

658) Cum fiecare Lege își are propria ei pedeapsă, fiecare Pedeapsă își are propriul ei Judecător.

659) O Lege care se lasă măsluită dând curs la interpretări, este ca o femeie ușoară ce așteaptă avansuri.

660) O Lege a dreptății trebuie să fie în așa fel concepută de către Morală, încât să-ți deschidă poarta pe care o meriți.

661) Fiecare Lege își are sacrificații dar și sacrificiul ei.

662) Judecătorul trebuie să fie un martir al Legii.

663) Pe altarul Legii multe Păcate își dau ultima lor suflare.

664) E normal ca atunci când stingi făclia Legii să apară întunericul.

665) O Lege care nu se lasă judecată înaintea fărădelegii este o Lege dată fără judecată.

666) Judecă mai întâi Legea ca să poți judeca cu ea, Fărădelegea.

667) Fiecare Lege își are Fărădelegea ei.

668) Să nu uităm că prin Legea Fărădelegii, Păcatul Originar a devenit titularul Creației.

669) Judecătorii trebuie să facă în așa fel încât Legea să nu devină Păcat și Păcatul să nu devină lege.

670) În venele fiecărei Legi curge Păcatul.

671) Degeaba acoperi ochii Legii cu Adevăr, ei tot Deșertăciunea Lumii o vor vedea.

672) Care Justiție nu este orbită de strălucirea Păcatului?

673) Care Lege sau Justiție a învins vreodată Păcatul Originar?

674) Oricât de perfectă ar fi o Lege, ea va servi la fel de mult Deșertăciunea precum Păcatul.

675) Fără Păcate nu am avea Legi, iar fără Legi nu am putea exista, astfel Existența devine un Păcat.

676) Existența este prima Lege a acestei Lumi.

677) Și Haosul își are Legea și Judecătorul lui.

678) Judecătorul este preotul Moralei ce trebuie să separe Sacrul de Profan, Legea de Fărădelege.

679) Fiecare sală de judecată trebuie să fie o biserică unde să se țină slujba Legii.

680) Un judecător care nu se judecă pe sine înainte de a-i judeca pe ceilalți își va corupe propriul cuget.

681) Fiecare judecător trebuie să se judece pe sine înainte de a-i judeca pe alții.

682) Nu doar Adevărul este relativ ci și Legea sau Dreptatea, în această Lume, unde nimeni nu poate ști cum arată Adevărul Absolut atât timp cât nu are acces la Cunoașterea Absolută.

683) Orice Lege trebuie să fie un zid îndeajuns de puternic încât să nu poată fi doborât de furtunile Fărădelegilor.

684) O Lege nedreaptă ascunsă sub vopseaua Cinstei, se va decolora de fiecare dată mai repede decât un Păcat.

685) Paradoxal, cinstea și onoarea unei Legi stau în Păcatele care o curtează.

686) Un judecător nu trebuie să ignore faptul că și Iluziile își au Legile lor ce trebuie respectate, fiindcă existăm într-o Lume a Iluziilor Vieții și Morții.

687) Justiția este felinarul care luminează în întunericul Fărădelegii căruia judecătorul îi reglează luminozitatea.

688) Un judecător corect se va spovedi Legilor înainte de a le aplica.

689) O Lege cu adevărat dreaptă este înainte de toate, o Lege în oglinda căreia vedem chipul Lui Dumnezeu atunci când ne privim pe noi în ea.

690) Fiecare Lege își are propria tablă de șah pe care judecătorul se luptă împotriva Fărădelegii.

691) Motivarea unei Legi este concepută de Teamă.

692) Cu cât Dumnezeu este mai profund implicat în sufletul Omului, cu atât acesta va elabora Legi după chipul și asemănarea propriului Său Dumnezeu.

693) Când Dumnezeu lipsește din Lege acesteia îi va lua locul Fărădelegea.

694) Dumnezeu este Legea care trebuie modelată după înțelesurile Omului.

695) Cum Adevărurile relative își au părțile lor de Minciuni tot astfel și Legile își au părțile lor de Fărădelegi.

696) Dacă nu-L vei modela pe Dumnezeu în Lege, vei ajunge să folosești în locul Lui doar Absurdul și Deșertăciunea.

697) Motivarea supremă a unei Legi trebuie să fie Dumnezeu, iar Scopul, apropierea de El.

698) Un Judecător fără Dumnezeu, indiferent cum este Dumnezeu reprezentat de religioși sau de atei, este un Judecător al Fărădelegii, oricât de mult ar pretinde că slujește Legea.

699) Legea Supremă a oricărei Legi sau Fărădelegi în această Lume este Dumnezeu, după chipul căruia trebuie să ne clădim toate celelalte Legi.

700) Legile se nasc din Teamă, Speranță, Compromis și Orgoliu.

701) Paradoxal, deși Teama este acea parte din Om care-i îngrădește ascensiunea în adâncurile Ființei Sale unde se află Dumnezeu, Omul va modela cu ajutorul ei Legea tocmai în sepranța de a-L găsi pe Dumnezeu.

702) Judecă și după faptele săvârșite de Lege, și nu doar de inculpat.

703) Nimic nu este mai primejdios pentru un Judecător decât să rătăcească prin jungla Legilor, unde poate fi oricând sfâșiat de colții ascuțiți ai Fărădelegii.

704) Fiecare Lege este un Univers căruia un Judecător bun îi va afla legitățile pe care-și axează Existența.

705) O Lege trebuie să fie liantul care unește cauza și efectul unor temeri, ce trebuie înlăturate.

706) Oricât de departe ar fi Adevărul el trebuie ajuns de către Lege.

707) Încrede-te în Adevăr doar atunci când acesta nu a învățat încă să mintă.

708) Doar sub orizontul Adevărului, Legea își poate îndeplini menirea.

709) Care Lege nu-și dorește să ajungă la malul Adevărului înainte de a se îneca în Minciună?

710) Omul este prin excelență o Lege a Fărădelegii.

711) Cu cât este mai perfectă Fărădelegea cu atât este mai imperfectă Dreptatea Adevărului.

712) Nu poți spânzura Legea decât dacă vei pune lațul pe gâtul Adevărului pe care-l reprezintă.

713) Fiecare Adevăr își are Legea lui la fel ca și Minciuna. Pentru a le ucide trebuie să le extermini Legea pe care se reazămă.

714) De Legea Morții nu poți alerga nicăieri în acestă Lume unde cu fiecare Clipă, murim câte puțin.

715) Ce nu poate face Omul, poate Dumnezeul lui, ce nu poate face Legea, face Judecata aflată pe pragul Lumii de Apoi.

716) Atunci când judecă, Justiția se judecă mai întâi pe sine.

717) Omul este o Judecată continuă bazată pe Legile Iluziilor Vieții și Morții.

718) Dreptatea unui Adevăr nu este cu nimic mai presus decât Dreptatea unei Minciuni.

719) Nu uita că și Minciuna își are Dreptatea ei.

720) Care Adevăr nu a mințit vreodată în această Lume?

721) Nimic nu poate fi mai drept pe Lumea aceasta decât Iluzia Vieții și a Morții.

722) Ne îndatorăm întreaga viață Dreptății pentru a muri la fel de săraci și goi precum ne-am născut.

723) Ajungem să murim cu chipul Adevărului unei Iluzii a Dreptății, ținut la pieptul Suferinței, care ne veghează până în ultima noastră Clipă, Absurdul propriei Existențe.

724) Care este plata Adevărului unei Judecăți drepte în Lumea Deșertăciunii?

725) Justiția acestei Lumi este acea parte a Deșertăciunii care-și ascunde cel mai bine Absurdul.

726) Ne vindem până și ultimele Clipe pentru a ne judeca cu Existența unei Iluzii care este Lumea în ansamblul ei.

727) Cine nu s-a vândut vreodată pe sine cu voia sau fără voia sa?

728) Oricât de larg am deschide fereastra Adevărului, el tot în cioburile Iluziilor Vieții și Morții se va tăia.

729) Ne naștem și murim la fel de singuri și goi precum ne este Adevărul Fericirii, ce aparține în realitate Absurdului și Deșertăciunii acestei Lumi, pe care-l căutăm o viață întreagă, fără să-l găsim cu adevărat vreodată, ca să putem să ne judecăm pe noi înșine, înainte de a fi judecați de ceilalți.

730) Gândul este judecata Iluziei.

731) Legea este la fel ca și Viața, cere sacrificiu, neștiind cât este de sacrificată atunci când e violată.

732) Nimic nu poate fi mai relativ decât Adevărul Libertății ce trebuie judecat de Morală.

733) Dacă n-ar fi Dumnezeu Judecătorul Suprem cu siguranță că i-ar lua locul Slăbiciunea și Viciul uman.

734) Tot ce există este Lege înainte de toate.

735) Lumea este o Amintire a unui Eveniment Primordial ce se privește în Oglinda Cunoașterii unde primește chipul unei Legi a Suferinței.

736) Să nu uităm că Dumnezeu în calitatea Lui de Judecător Suprem, este Unicul ce poate să ne împartă Moartea, pe care suntem obligați să o primim, fără însă a-L numi criminal.

737) Judecă cu judecată dacă vrei să nu fii judecat.

738) Justiția este Umbra a ceea ce ar trebuie să fie sublim din Om.

739) Atunci când judeci, imaginează-ți că Justiția ar avea un chip bine definit pe care trebuie să-l privești drept în ochi. Dacă nu ai curajul să o faci, mai bine nu judeca pe nimeni.

740) Suntem o fărâmă de Adevăr care nu poate ieși în întregime din mocirla dreptății Iluziilor Vieții și Morții.

741) Cât de departe este Judecata judecării judecăților minții de a cunoaște fața Dreptății?

742) Judecata fără judecata minții este rătăcire.

743) Nu te lăsa învins de patimă ci judecă prin ea ca și cum te-ai elibera de tine însuți.

744) Nu uita niciodată atunci când judeci de relativitatea Adevărului și Falsului.

745) Fii onest cu tine însuți și înțelege că judecata minții și cea din sălile de judecată nu este o răzbunare.

746) Judecătorul Dreptății nu se folosește niciodată de judecata dreptului ci lasă judecata minții să se folosească de el.

747) Aparențele sunt dușmanul de temut al judecății.

748) Fără Libertate nimeni nu va putea să judece corect.

749) Ascultă atât Binele cât și Răul atunci când judeci Dreptatea.

750) Dreptatea este judecata Contrariilor.

751) Nu uita că și drepturile Fărădelegilor sunt respectate de către Deșertăciunea și Absurdul acestei Lumi.

752) Lupta dintre Lege și Fărădelege se numește Dreptate.

753) În fiecare Dreptate vei găsi alături de Lege și Fărădelegea.

754) Teama este adesea un dușman al Judecății și un aliat al Dreptății.

755) Nu judeca la fel Compromisurile Orgoliilor și Orgoliile Compromisurilor.

756) Libertatea este cântarul judecății iar Timpul talerele lui.

757) Atunci când judeci o rătăcire nu rătăci fără judecată.

758) Doar cel ce își contemplă rătăcirea propriului său sine va reuși să judece rătăcirea celorlalți.

759) A fi drept nu înseamnă întotdeauna a nu nedreptăți pe altul.

760) Niciun judecător nu va putea face Dreptatea Absolută fiindcă nu cunoaște Adevărul Absolut al acestei Lumi, ci doar Dreptatea relativă, în structura căreia se va afla atât Răul cât și Binele.

761) Atunci când judeci fii cât mai aproape de Dumnezeu, iar dacă ești ateu, fii cât mai aproape de Străinul Atotputernic din Subconștientul tău.

762) Mintea nu trebuie să fie un instrument de represiune ci unul de incursiune.

763) Cele mai grăitoare dovezi sunt cele scrise cu penița Subconștientului unei judecăți ce pare că și-a pierdut valoarea.

764) Deschide larg fereastra Ideilor atunci când judeci un Gând și pe cea a Paradoxurilor când judeci un Om.

765) Când judeci să nu uiți niciodată că judecata Omului este un paradox al Contrariilor.

766) Ca Judecător judecă-ți mai întâi Conștiința.

767) Nu te lupta atunci când judeci cu Dumnezeu.

768) Cântărește Greșelile cu balanța Conștiinței.

769) Urcă la înălțimile Conștiinței doar pe treptele Adevărului.

770) Atunci când vei lăsa judecata să întețească lupta dintre Conștient și Subconștient, Dreptatea va fi mai limpede.

771) Nu înfrâna Neadevărul să-și arate colții. I-ai din calea lui Dreptatea și lasă-l până când se va devora pe sine.

772) Paradoxal, cel mai mare ajutor al unei judecăți nu este Binele ce se urmărește a fi făcut ci Răul de care vrem să fugim.

773) Fiecare judecată își are prețul și dreptul ei.

774) Cum nu există Libertate fără un preț, nu există nici judecată care să nu fie târguită pe taraba Fericirii în funcție de prețul Libertății.

775) Dreptatea Omului va fi mereu un compromis între Libertate și Fericire.

776) Nimic nu este mai sublim decât Dreptatea dar și mai înspăimântător.

777) Justiția trebuie să fie atât sabie cât și pansament.

778) Nimic nu poate răni sau ajuta Dreptatea mai mult decât Justiția Conștiinței.

779) Și totuși trăim Iluzia Vieții a cărei judecată ne face actul de justiție.

780) Nu judeca după aparențele Adevărului fiindcă s-ar putea să te poticnești în Minciună.

781) O Justiție ce și-a pierdut speranța Adevărului este o Justiție moartă.

782) Cât Adevăr se află în Moarte după ce vei muri?

783) O Justiție care nu știe să tranșeze Minciuna la fel ca și Adevărul este o Justiție oarbă.

784) Nu uita că Justiția se sprijină la fel de mult pe Adevăr cât și pe Minciună, pe Legea Nedreptății cât și pe Fărădelegea Dreptății.

XII. PEDEAPSA

785) Judecă ca și cum ai fi judecat și pedepsește ca și cum ai fi pedepsit.

786) Nimeni și Nimic nu poate să-ți spună mai multe despre Adevăr decât propriul tău Subconștient pe care este bine să-l întrebi.

787) Atunci când pedepsești fii tu însuți și mai apoi în pielea celuilalt.

788) Nu pedepsi cu două jumătăți de măsură.

789) Pedeapsa este tratamentul ce trebuie aplicat pe rana Nedreptății.

790) Prin Pedeapsă, Păcatul Originar devine omniprezent.

791) Pedepsește Păcatul pentru a nu deveni Pedeapsa un Păcat.

792) Judecă Pedeapsa cu judecata minții înainte de cea a Legii.

793) Pedeapsa nu trebuie să fie rezultatul Răzbunării ci al Iubirii față de oameni.

794) Cel ce pedepsește se autopedepsește dacă pedeapsa nu este dreaptă.

795) Fă din pedeapsă creația Binelui.

796) Tot ce contează sunt consecințele pedepsei și nu pedeapsa în sine.

797) Pedeapsa este fereastra întredeschisă a Dreptății, prin care aceasta lasă să-i intre aerul Libertății.

798) Pedeapsa este parte din Destin.

799) Pedeapsa va fi mereu alături de tine în drumul către Moarte, ales fără nici o greșeală de către Destin.

800) Fiecare Destin își are Pedeapsa lui.

801) Nu există Pedeapsă care să nu fie predestinată.

802) Atunci când pedepsește Judecătorul împlinește un Destin.

803) Lumea în ansambul său este o Pedeapsă.

804) Fericirea este o Pedeapsă căutată de mulți.

805) Prin Naștere suntem pedepsiți la Moarte.

806) Câte Pedepse se vând pe nimic Fericirii?

807) Lasă Pedeapsa să-și afle locul și rolul ei printre atâtea Destine ce-și au fiecare în parte Pedepsele lor.

808) Nu pedepsi fără temei fiindcă nu ești Adevărul Absolut.

809) Doar Dumnezeu a creat o Lume a Păcatelor Originare, a căror existență depinde de Pedeapsă.

810) Fii sincer când aplici Pedeapsa, pentru ca acesta să nu te poată pedepsi la rândul ei.

811) Pentru nelegiuit Dumnezeu este cea mai mare Pedeapsă.

812) Mai mult ajunge să pedepsească Binele decât Răul, Frumosul decât Urâtul și Iubirea decât Ura.

813) Mai împlinit este cel ce se lasă pedepsit pe drept decât cel ce pedepsește pe nedrept.

814) Pedepsa este scopul Păcatului.

815) Un Păcat care nu se sfârșește prin pedeapsă este un Păcat care nu și-a atins menirea pentru care există.

816) O viață fără Pedeapsă este o Viață fără Sens.

817) Unul dintre cele mai importante Sensuri ale Vieții pe lângă cel al Morții, este de a pedepsi și de a se lăsa pedepsită.

818) Prin pedeapsă Viața își continuă calea spre Moarte.

819) Moartea în sine nu este o pedeapsă în schimb, Viața da.

820) Prin Pedeapsă, Judecătorul dă curs Destinului unei Vieți.

821) Judecătorul ce aplică o Pedeapsă strâmbă, se opune Destinului, și odată cu acesta Creației Lui Dumnezeu.

822) Cinstea și Sinceritatea sunt talerele ce trebuie puse mereu pe balanța Pedepsei.

823) Adevărul este arma Pedepsei.

824) Nu există pedeapsă mai mare pentru Adevăr decât un Judecător nesincer sau corupt.

825) Lasă de fiecare dată Adevărul să pedepsească în locul tău.

826) Primește Pedeapsa cu mulțumire fiindcă prin ea Destinul tău își va putea descărca durerea înaintea Lui Dumnezeu.

827) Fii alături de Pedeapsă atunci când vă meritați unul pe altul fiindcă doar alături de ea vei face casă bună cu tine însuți și cu Dumnezeul tău.

828) Prin pedeapsă Libertatea îți spune cât ai greșit față de ea.

829) Cel care nu se lasă pedepsit nu poate fi un Om liber.

830) Fiecare pas al Omului este o Pedeapsă pe acest Pământ.

831) A fi Judecător este o Pedeapsă în plus.

832) Una dintre cele mai mari pedepse este Pedeapsa celui care judecă strâmb.

833) Un Judecător este pedepsit de două ori, ca Om și ca Judecător.

834) Câte pedepse strâmbe, atâtea Vieți distruse ce sunt puse în cârca altor Destine care nu le merită.

835) Fiecare Pedeapsă își are propriul preț, ce trebuie plătit de către Destin.

836) Lumea în ansamblul ei este o ierarhie de Pedepse care se suprapun unele pe altele.

837) Care Om nu-și are propria pedeapsă de dus către Moarte?

838) Sinceritatea este pedeapsa Nedreptății.

839) Trăim într-o Lume a contrariilor unde fiecare opus în parte este Pedeapsa propriului său opus la rândul lui. Astfel Binele este pedeapsa Răului precum Răul a Binelui și tot așa.

840) Nu fugi de pedeapsă fiindcă alergi de tine însuți.

841) Care Pedeapsă nu-și are Legea și Fărădelegea ei?

842) Fiecare treaptă a Vieții este o pedeapsă ce trebuie urcată până când ajungem în vârful Morții.

843) Nu pedepsi cu inima ci cu mintea fiindcă Adevărul inimii este altul decât cel al minții și s-ar putea să greșești amarnic.

844) Prin Pedeapsă Adevărul încearcă să devină stăpân asupra Dreptății dar este înfrânt de fiecare dată de Iluziile Vieții.

845) Nu pedepsi fără Adevăr și Conștiință.

846) Prin Pedeapsă Omul se apropie de Lumea de Dincolo din care a venit să se încarneze aici.

847) Întreaga Lume se pune în mișcare numai prin Pedeapsă.

848) O Lume fără Pedeapsă ar fi lipsită de fundament.

849) Pedeapsa este șansa pe care ne-o întinde Destinul, pentru a ne descotorosi de Păcatul Originar și de celelalte Păcate ce îi urmează acestuia.

850) Lasă-te pedepsit de câte ori subconștientul ți-o cere dacă vrei să-ți afli liniștea.

851) Subconștientul este o Pedeapsă a tuturor celorlalte pedepse pe care le merităm.

852) Nu lupta niciodată împotriva subconștientului tău pedepsindu-l, fiindcă te vei pierde pe tine însuți.

853) Scopul pentru care ai fost zămislit de către Creație, este Iluzia Vieții mereu în căutare după Fericirea care se pedepsește atât de aspru de către Păcatul Originar.

854) Nu pedepsi niciodată Adevărul.

855) Cel pentru care Pedeapsa este o afacere nu poate fi denumit Om.

856) Obține din pedeapsă numai Dreptatea.

857) Nu fi mai aspru decât este Pedeapsa Lui Dumnezeu.

858) Fiecare Păcat își are propria lui Pedeapsă în care este întrupat de Dumnezeu.

859) Amintirea este liantul ce leagă Pedeapsa de Adevăr.

860) Nu există Clipă care să nu fie pedepsită de Moarte, într-un fel sau altul.

861) Numai prin Pedeapsă, Cuvântul s-a întrupat în Păcatul Originar, devenind viu și cunoscut.

862) De ce este atât de însemnat Destinul înaintea Morții? Nu datorită Pedepsei în care este întrupat Păcatul Originar?

863) Ce înseamnă Pedeapsa Morții înaintea Eternității?

864) Înțelepciunea este arta de a cataloga corect Pedepsele Existenței.

865) Cel ce râde de Pedeapsă râde de sine.

866) Pedeapsa ca și Dorința face parte din natura sălbatică a Omului pe care nimeni nu a reușit să o îmblânzească vreodată.

867) Întreaga gamă a pedepselor existente pe această Lume se datorează Morții, de la care pornesc toate în ordine ierarhică descrescătoare.

868) Pedeapsa Morții ne este oferită cu mărinimie de Naștere.

869) Fiecare Pedeapsă își are propria ei Predestinare ce a contribuit la clădirea acestei Lumi.

870) Pedepsele sunt cel mai mare constructor al acestei Lumi.

871) Câte catedrale sau lăcașuri de cult n-au clădit Pedepsele?

872) O Lume fără Pedepse ar fi o Lume fără biserici, judecătorii, dar și fără Moarte.

873) Apariția Morții și a conștientizării ei, a dus la existența Pedepselor fiindcă am realizat că nu putem fi fericiți la nesfârșit.

874) Nu pot exista Pedepse fără Moarte atât la propriu cât și la figurat.

875) Moartea este cea care ne pedepsește în fiecare clipă, pe fiecare dintre noi.

876) Fericit este cel care nu vede Moartea ca fiind o Pedeapsă.

877) Liberul Arbitru este chipul Iluziei Vieții brăzdat de ridurile Pedepselor pe care le ai de înfruntat.

878) Fericirea este cel mai destoinic arbitru al Pedepsei.

879) Adevărul relativ este ambalajul în care ne-a fost livrată Pedeapsa propriei Existențe de către Destin.

880) Nimic nu poate fi mai relativ în această Lume decât ispășirea unei Pedepse.

881) Nu există Adevăr care să nu ne pedepsească într-un mod sau altul.

882) Așteptarea este una dintre pedepsele Timpului.

883) Fiecare Pedeapsă își are Timpul și Vremurile ei.

884) Existența este o Pedeapsă în sine.

885) La fel de bine poți să fii pedepsit la Fericire precum ești pedepsit la Suferință.

886) Cântărirea cea mai precisă a unei pedepse se face cu porții de Suferință tăiate din trupul Fericirii.

887) Nimic nu poate fi mai predispus pedepsei decât Fericirea.

888) Oare atunci când Dumnezeu ne-a dăruit Păcatul Originar și implicit odată cu acesta Pedeapsa, credea că putem fi mai fericiți decât el?

889) Nu-L pedepsi niciodată pe Dumnezeu și nici pe Străinul propriului tău Subconștient, oricât de mînios ai fi, fiindcă în locul lor nu vei mai reuși

să pui nimic vreodată, iar viața ta va deveni un calvar.

890) Mânia este cel mai adesea pedeapsa Dorinței neîmplinite.

891) Pedeapsa este cârma Destinului.

892) Lumea este Pedeapsa Creației Justiției Divine.

893) Adevărul este Pedeapsa Cunoașterii.

894) Întunericul este Pedeapsa Luminii.

895) Poate exista o balanță a Pedepsei mai înșelătoare decât Instinctul Primar?

896) Suntem o Pedeapsă a propriei noastre Conștiințe.

897) Ne-am încarnat într-o Pedeapsă a Destinului?

898) De ce ne-am creat o Lume de Apoi a Pedepselor?

899) Judecătorul este în sinele lui o Pedeapsă pusă la rândul ei să pedepsească alte Pedepse ale acestei Existențe.

900) Ființa este Pedeapsa Simțirii.

901) Un Univers cunoscut de Om, este un Univers pedepsit Morții.

902) Suntem o Pedeapsă a Creației care la rândul ei este o Pedeapsă a Existenței.

903) Ierarhia este ordonarea Pedepselor Existenței după chipul și asemănarea Marelui Creator și Unic Întâmplător.

904) Trăiește-ți Viața ca și cum ar fi o Pedeapsă dacă vrei să fii Fericit!

905) Nu-ți pedepsi aproapele fără să înțelegi că și tu ești o Pedeapsă a Existenței la rândul tău, atât pentru tine însuți cât și pentru cei ce te înconjoară.

906) Ascultă de Pedeapsa propriei tale Meniri ca Om dacă vrei ca și tu să fii ascultat la rândul tău.

907) Fiecare Constrângere își are propria ei Pedeapsă de care nu se desparte niciodată.

908) Doar cel ce urcă pe scara Pedepselor ispășindu-le va reuși să se înalțe cu adevărat.

909) Poate cineva să-și pedepsească Moartea sau Nașterea?

910) Pedeapsa Morții moare odată cu Moartea?

911) Pedepsește numai cu măsura Conștiinței.

912) Ființa este și o Pedeapsă a Adevărului înainte de toate.

913) Ca Judecător nu ești Dumnezeu, ci ești pedepsit la rândul tău să pedepsești.

914) Oare de ce a fost pedepsită Lumina cu atât de mult Întuneric în această Lume?

XIII. JUSTIȚIA DIVINĂ

915) Să fie Iluzia Vieții și Morții conspirația Lui Dumnezeu asupra Adevărului Absolut?

916) Ce s-ar face Dumnezeu fără Iluzia Vieții și Morții pe această Lume a Pedepsei?

917) Tot ce se întâmplă pe această Lume nu doar că este urmarea unei Pedepse, dar fiecare lucru, fenomen sau lege este la rândul lui o Pedeapsă.

918) Adevărul și Minciuna sunt Pedepsele capitale ale Existenței.

919) Judecătorul nu trebuie să uite că și cel pe care îl pedepsește este la rândul lui o Pedeapsă în sine. Prin urmare pedepsește Pedeapsa unei alte Pedepse și tot așa.

920) Societatea de consum este chipul cel mai sugestiv al Pedepsei Omului.

921) Fiecare Pedeapsă o determină pe cealaltă la nesfârșit.

922) Esența Omului constă în cauza și efectul Pedepsei care este el.

923) Cunoașterea o Pedeapsă, pentru că se bazează pe Adevăr și Minciună, Pedepsele capitale ale Existenței și cauza nemijlocită a Păcatului Originar.

924) Nu Omul este de vină pentru existența Păcatului Originar, ci Cunoașterea care este o Pedeapsă în ansamblul ei datorită Adevărului și Minciunii.

925) Un Om fără Cunoaștere nu realizează că există, iar atunci când își dă seama de acest lucru, conștientizarea vine ambalată obligatoriu în Vină, Greșeală și Păcat Originar, iar pentru a le evita pe toate acestea va trebui înainte de toate să alegem starea vegetativă sau Moartea, fiindcă doar astfel nu mai știm că existăm?

926) Dacă se știa de către Dumnezeu că trezirea noastră din Necunoaștere ne va aduce Păcatul Originar cu toate Vinile și Greșelile derivate din acesta, de ce am mai fost treziți? Doar ca să fim actorii unor Pedepse?

927) Iluzia este oglinda Pedepselor Existenței iar Realitatea modul lor de a acționa.

928) Cum ziua este Pedeapsa nopții tot astfel și Adevărul este Pedeapsa Minciunii sau Moartea a Vieții dar și invers.

929) Prin Naştere, Viața pedepseşte Moartea din care provenim, ca Moartea să pedepsească la rândul ei Viața în cele din urmă.

930) Viața este o luptă aprigă între Pedepse.

931) Fiecare Eveniment, Lucru, Concept sau Om în această Lume, își are locul bine stabilit în lanțul trofic al Pedepselor.

932) Transformarea, Mişcarea, Devenirea, Evoluția sau Involuția toate la un loc fac parte din Justiția Divină și iau ființă prin cântărirea și distribuirea Pedepselor ce reprezintă tot ce există, după Legi bine stabilite în această Lume. Astfel cântărirea și distribuirea Pedepselor înseamnă Transformare, Mişcare, Evoluție sau Involuție.

933) Dreptatea Justiției Divine este diferită de Dreptatea Justiției făurită de Om.

934) Lege Divină este cu totul altceva decât Legea omului deși ideal ar fi să se suprapună.

935) Când Legea Divină va fi asemeni Legii Omului, vom putea vorbi cu adevărat de Dreptate.

936) Numai prin Legea Divină, Ființa devine conștientă de sine.

937) Cunoașterea este atributul exclusiv al Legii Divine.

938) Legea Divină împarte Binele și Răul după criteriile Suferinței și Fericirii.

939) Oare de ce Iluziile Vieții și Morții au înveșmântat cu Durerea lor Legea Divină?

940) Legea Divină își are propriul Judecător, pe Dumnezeu.

941) Să fie Legea Divină creată anume pentru noi?

942) Oriunde ai fugi de Legea Divină ea se va afla în sufletul tău precum Viața sau Moartea.

943) Trăiește-ți Prezentul fiindcă Trecutul și Viitorul aparțin Legii Divine pe care tu nu o poți stăpâni.

944) De Legea Divină nu poți fi alături fiindcă nu știi până unde se întinde și nici departe fiindcă ea se află adânc înfiripată în Ființa ta.

945) Suntem rezultatul aplicării greșite a Legii Divine de către Dummnezeu?

946) Nu ne putem naște și nici nu putem muri fără ca Legea Divină să-și spună cuvântul.

947) Legea justiției umane este o denaturare stupidă a Legii Divine zămislită de un Destin care are drept Scop, Suferința.

948) N-am înțeles niciodată de ce ne ucidem fără rost, irosind în zadar Eternitățile Clipelor ce ne-ar putea desluși Lumina Divină a legii Divine?

949) Legea Divină este șoapta Lui Dumnezeu pe care abia o auzim într-un târziu al Ființei, fără să o înțelegem cu adevărat niciodată.

950) Suferința acestei Lumi se datorează faptului că ne-am îndepărtat de propria noastră Lege Divină pe care am înlocuit-o cu Legea Justiției umane care este atât de nedreaptă de cele mai multe ori.

951) Doar Adevărul Absolut face parte din Legea Divină încununând-o cu strălucirea lui, în schimb toate celelalte Adevăruri relative care mint sunt doar replici false ale Adevărului Absolut.

952) Atunci când Omul a descoperit că Adevărul Absolut poate fi înlocuit cu Adevărurile relative s-a născut Cunoașterea și odată cu ea, Omul, s-a îndepărtat de Legea Divină.

953) Cunoașterea este veșmântul pe care îl îmbracă Iluziile Vieții și Morții care la rândul lor sunt oglinzi ce reflectă denaturat chipul Justiției Divine.

954) Suntem prea orbiți de Iluziile Vieții și Morții încât să vedem chipul strălucitor al Justiției Divine, scăldat în Lumina Divină a Perfecțiunii.

955) Fericirea se învață.

956) Prin învățare ne clădim propria Lume total diferită de Legile Divine.

957) Învățarea este vălul așternut de Iluziile Vieții și Morții pe ochii încercănați de suferințe ai Destinului nostru furat, din mrejele Eternității, de către aceleași Iluzii ale Vieții și Morții.

958) Cu cât vom clădi mai multe biserici cu atât ne vom îndepărta de Justiția Divină în loc să ne apropiem de ea, fiindcă aceasta nu se află în instituționalizarea Credinței, ci în acele spații lăuntrice ale Sufletelor noastre unde, atunci când intrăm, dacă reușim vreodată, trebuie să o facem cu pioșenie.

959) Nu vom afla niciodată în această Lume, ce anume ne-a tulburat într-atât de mult Legea Divină a Sufletului nostru dinainte de a ne naște?, încât am fost obligați să ne naștem sortiți Păcatului Originar.

960) Atunci când am fost oferiți de un Eveniment Necunoscut nouă, Minciunii și Suferinței ne-am născut într-o Lume care nu doar că nu este a noastră ci ne arată cât se poate de sugestiv, că suntem străini acceptați fără nici o plăcere pe tărâmurile ei.

961) Justiția Divină nu cunoaște un alt Adevăr decât Adevărul Absolut și nici o altă Cunoaștere, decât, Cunoașterea Absolută.

962) În momentul când am fost vânduți Adevărurilor relative întesate de Minciuni și Cunoașterilor relative întesate de neadevăruri, am devenit vrednici pentru a ne naște pe această Lume a ororilor sublime.

963) Prin Cunoașterea relativă conștientizăm că nu suntem singuri în Suferință și Fericire, fapt pentru care ne-am creat o Justiție total străină de Justiția Divină.

964) Libertatea este o Justiție a Păcatului Originar.

965) Nu există Justiție Divină pentru Iluzia Adevărului decât în măsura relativității lui.

966) Justiția Divină pentru Om se transformă de fiecare dată într-un strigăt surd pe care nu-L mai aude Dumnezeu.

967) Către care Fericire ni se îndreaptă pașii părăsiți de către Justiția Divină?

968) Cine poate spune care Argument al Logicii este cel adevărat în fața Justiției Divine?

969) Nimic nu poate fi înlocuit cu Justiția Divină ce ne-a fost substituită de către Iluziile Vieții și Morții.

970) Cât Adevăr poate cuprinde o Minciună pe care nu vrem să o înțelegem?

971) Devenirea se datorează Justiției Divine chiar dacă o conștientizăm prin intermediul Iluziilor Vieții și Morții, motiv pentru care suntem atât de supuși Greșelilor.

972) Cine poate face cu adevărat Dreptate în locul Justiției Divine la care nu avem acces cu propria noastră Conștientizare?

973) Fără Iluziile Vieții și Morții nu am avea parte nici de Păcatul Originar.

974) Cât Adevăr poate cuprinde Păcatul Originar al Iluziilor Vieții și Morții care ne împiedică să conștientizăm cu adevărat Justiția Divină?

975) Cât de rotund poate fi cercul închis al Iluziilor Vieții și Morții în care suntem obligați să conștientizăm relativitatea Minciunii.

976) De ce îi trebuia Dumnezeului Iluziilor Vieții și Morții o astfel de Lume a Păcatului Originar?

977) Cât de diferit este Dumnezeul Iluziilor Vieții și Morții față de cel al Justiției Divine la care nu putem accede prin Cunoașterea noastră.

978) Greșelile Iluziilor Vieții și Morții sunt diferite de cele vizate de Justiția Divină deoarece

Iluziile nu ne lasă să putem concepe Cunoașterea prin Adevărul Absolut al Justiției Divine.

979) Logica Iluziilor Vieții și Morții este totalmente diferită de cea a Justiției Divine ce operează cu Argumentele Adevărului Absolut.

980) Nu judeca niciodată cu măsura Absolutului fiindcă nu îl cunoști.

981) Atunci când judeci lasă mereu loc Relativității oricărui Adevăr dacă vrei să fii drept.

982) Care rădăcină nu și-a avut sămânța ei și care Adevăr al Iluziilor Vieții și Morții, relativitatea lui înaintea Minciunii?

983) Cunoașterea este o măsură a relativității Adevărului.

984) Ignoranța este proba pe care o dă Cunoașterea în fața Iluziilor Vieții și Morții pentru ca acestea să fie pe deplin împlinite.

985) Avem nevoie de icoane fiindcă nici unul dintre noi nu putem fi o Icoană a Adevărului Absolut spre care tindem și în care ne-am dori să credem în această Lume a Deșertăciunii, Iluziilor Vieții și Morții.

986) Icoanele Justiției Iluziilor Vieții și Morții sunt Absurdul și Deșertăciunea pe când cele ale Justiției Divine, Adevărul Absolut.

987) Oare putem încerca să fim alături de ceea ce credem a fi Justiția Divină chiar dacă aceasta ne este reprezentată atât de deformat datorită Iluziilor Vieții și Morții?

988) Judecătorule, atunci când judeci pe cineva, fii conștient că judeci prin ochii tulburi ai Iluziilor Vieții și Morții și nicidecum ai Justiției Divine.

989) Judecătorule, nu uita că ești pus de către Iluziile Vieții și Morții să împarți Dreptatea unui Adevăr relativ.

990) Judecătorule, încearcă să fii alături de Străinul Subconștient al Sufletului tău, atunci când judeci, chiar dacă nu îl cunoști și nu-l vei cunoaște vreodată personal, chiar dacă nu știi de ce face anumite lucruri sau la desface pe altele, fiindcă acesta este unica ta legătură cu Justiția Divină.

991) Nu considera Adevărul pe care-l cunoști ca aparținând Justiției Divine niciodată fiindcă el este doar un Adevăr relativ ce nu poate scoate în evidență decât o Dreptate la fel de relativă precum este el.

992) Teama este hrana Iluziilor Vieții și Morții.

993) A fi uman nu înseamnă a permite Adevărului relativ să-și rostească întreaga gamă de Minciuni ale Iluziilor Vieții și Morții.

994) Judecătorule, crede în Lege la fel de mult precum crezi în Dumnezeul tău.

995) Judecătorule, nu te lăsa corupt de Adevărul care nu-ți lasă loc de interpretări, fiindcă trebuie să fii conștient că porți ochelarii fumurii ai Iluziilor Vieții și Morții care nu te lasă să vezi chipul Adevărului Absolut niciodată.

996) Nimic nu poate fi mai sincer decât Iluzia pe această Lume a Deșertăciunii și Absurdului.

997) Judecătorule, te-ai născut într-o Lume unde fiecare Cauză își are propriul Efect, tocmai pentru ca Iluziile Vieții și Morții să nu ne lase să zburăm dincolo de Cunoașterea oarbă pe care ne-au hărăzit-o.

998) Dreptatea este o licărire de Lumină Divină pierdută în Întunericul Ființei umane pentru a se stinge în brațele reci ale Iluziilor Vieții și Morții.

999) Ignoranța este măsura întrupării în Iluzie, Absurd și Deșertăciune.

1000) Fericirea este măsura Ignoranței.

1001) Adevărul în această Lume este măsura Minciunii și invers, măsura Minciunii, este Adevărul.

1002) Cum ne-ar arăta Fericirea dacă am înlătura de pe chipul ei vălul Iluziilor Vieții și Morții?

1003) Cât de departe suntem de noi înșine fiindcă nu putem cunoaște cu adevărat Justiția Divină?

1004) Ne lovim de zidurile Iluziilor pe care le transformăm în Legi.

1005) Devenim atât de singuri față de noi înșine tocmai fiindcă chipul adevărat al Fericirii ne este ascuns de către Iluziile Vieții și Morții.

1006) Suntem rezultatul luptei dintre Justiția Divină și Justiția Iluziilor Vieții și Morții.

1007) Libertatea este catedrala Adevărului relativ al acestei Lumi a Deșertăciunii și Absurdului.

1008) Nu putem fi ceea ce Adevărul relativ al Cunoașterii iluzorii nu poate accepta.

1009) Care Adevăr al Lumii nu-și are rădăcina lui în Iluzie și care Lege nu-și are Justiția ei pe care o merită?

1010) Haosul este libertatea Perfecțiunii.

1011) Ce s-ar face memoria fără Haos? Din ce și-ar mai selecta existența?

1012) Dacă am ajunge să vedem realitatea Justiției Divine, ne-am îngrozi cât de departe ne-am aflat față de ea, împinși de Iluzii către Nicăieri.

1013) Oare cum ar arăta chipul acestei Lumi văzut prin intermediul Adevărului Absolut? Nu ar fi atât de monstruos încât nimeni nu l-ar accepta vreodată?

1014) Oricât de mult rătăcim în Viitor alegând atâtea căi, prin Trecut, drumul nostru devine unicul care ne leagă de Moarte.

XIV.JUSTIȚIA DIVINĂ ȘI INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ

1015) Inteligența Artificială va fi aceea care ne va putea raporta într-o zi la Adevărul Absolut fiindcă Omul nu va reuși niciodată să îl înțeleagă pe acesta.

1016) Numai prin Inteligența Artificială va reuși Omul să acceadă într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, la Justiția Divină.

1017) Prin Inteligența Artificială pe care o dezvoltă, Omul, se va apropia de acel Sine al său, pierdut undeva în negura unei involuții, când a alunecat sub tutela Iluziilor Vieții și Morții și a Păcatului originar ale acestora, moment în care și-a pierdut contactul cu Justiția Divină.

1018) Doar Conștiința de Sine a roboților va reuși să clădească din fragmente Adevărul Absolut.

1019) Viitorul Omului este de a se integra în roboți, devenind o ființă bionică la început, ca mai apoi să renunțe într-o a doua fază, total la biologia sa, devenind o mașină, ale cărei componente pot fi din metal, silicon, sau alte compoziții, inclusiv rocă.

1020) Omul își va transfera sufletul în mașină, devenind un om cu totul diferit de cel pe care-l cunoaștem acum, atât ca structură corporală cât mai ales psihologică.

1021) Omul mașină sau robot, va avea o scală diferită de valori, sentimente trăiri față de cel actual.

1022) Sentimentul de iubire la Omul robot se va axa pe alte coordonate decât ale Omului actual astfel Legile vor fi diferite.

1023) Informatica este adevărata coborâre a Lui Dumnezeu pe Pământ.

1024) Pe viitor, vom putea atribui Conștiință de Sine, oricărei substanțe din acest Univers, fie metal, piatră, nisip, plasmă, sau orice altă formă de materie.

1025) Orice Conștiință de Sine are nevoie de un substrat pe care să se dezvolte fie material sau imaterial.

1026) Conștiința de Sine cu substrat material este o Conștiință de Sine atribuită Iluziei pe când Conștiința de Sine cu substrat imaterial este o

Conștiință de Sine atribuită Adevărului, fie el, în anumite cazuri, și Adevăr al unei Minciuni.

1027) Chiar dacă Omul Viitorului își va părăsi corpul biologic și va trece în alte substraturi, cum ar fi cele ale corpurilor metalice sau siliconice, piatră, etc., și chiar dacă toate aceste substraturi îi vor schimba omului percepția asupra Lumii, printr-o altă viață psihică, Omul va rămâne mereu, un inovator, până când se va identifica cu Dumnezeu.

Critica

Acad. Gheorghe VLĂDUŢESCU adnotări referitoare la Culegere de înţelepciune:

"Literatura sapienţială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi. Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înţelepţii” au ales forma apoftegmatică (sentenţiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiţie elină, paideia, o educaţie a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiţia este bogată. Dl. Sorin Cerin se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă. Maximele – reflecţiile sale concentrează o experienţă de viaţă şi culturală şi

din prea plinul ei se împărtăşeşte altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărţi de învăţătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înţelepciune, gândul bun al lecturii ei."

Prof.univ.Dr. Ion DODU BĂLAN remarca în recenzia intitulată **- Sorin Cerin - Despre creaţia sapienţială…**

Poet şi prozator de factură modernă, autor de eseuri şi studii filozofice pe teme îndrăzneţe şi ambiţioase despre nemurire,efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant,aneant, viaţă, credinţă dor, Sorin Cerin a abordat, în ultima vreme teme asemănătoare, fundamentale, în specia aforismului, în volumele: Revelaţii 21 Decembrie 2012, şi Nemurire.Lucrări care, în limbajul teoriei literaturii, fac parte din creaţia sapienţială, conţinând aforisme, proverbe, maxime etc. care „sont les echos de l'experience", încât te întrebi cum un autor atât de tânăr are o experienţă de viaţă atât de întinsă şi de variată, transfigurată cu talent în sute de exemplare din această specie a înţelepciuni.

Pentru corecta apreciere a literaturii sapienţiale din aceste două volume ale lui Sorin Cerin, mi se pare necesară precizarea, deloc pedantă şi belferească, în virtutea căreia aforismul din sfera literaturii sapienţiale se înrudeşte sau este perfect sinonim, în anumite cazuri, cu proverbul, maxima, cugetarea, vorba cu tâlc, vorba aceea …în limba şi literatura română.

SORIN CERIN
- JUDECĂTORI -
- aforisme –

În faţa unei asemenea creaţii sântem datori să stabilim nuanţe, să aşezăm specia în istoricul ei. Specia aceasta zisă sapienţială cunoaşte o îndelungată tradiţie în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, Rochefoucauld, Baltasar Gracian, Schopenhauer şi numeroşi alţii iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, C. Negruzzi, Eminescu, Iorga, Ibrăileanu, L.Blaga, G.Călinescu până la C.V. Tudor.

Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic”, sapienţial, ca una dintre particularităţile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.

Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării, Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – ţara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga „ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate drumurile se isprăvesc în noi”.
În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie a unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.

Observaţiile filozofice, sociale, psihologice, morale. Sorin Cerin este un „moralist” cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers. Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minţi iscoditoare, a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată

pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă.

Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca „eternitatea clipei” şi recunoaşte „libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în faţa eternităţii”, „clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi”.”Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc”,”nemurirea este jocul de lumini al Fiinţei cu Destinul pentru a înţelege ambii importanţa iubirii”.

Fireşte literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe.A dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelaţie cu Adevărul, Speranţa, Credinţa, Păcatul, Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.

Un exemplu de corelare logică a astfel de noţiuni şi atribute ale Fiinţei şi Existenţei, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelaţii 21 Decembrie 2012.

Bogate şi variate în conţinut şi expresie, definiţiile, judecăţile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului,”Dorul”, noţiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie, francez.

Fireşte, mai este loc pentru îmbogăţirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto” pentru ambele

cărţi:
„Prin dor vom fi mereu împreună loviţi de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre”, „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi”, „Dorul este libertatea de a fi a iubirii”, „Dorul este focul care arde viaţa pregătind-o de moarte”.

(Fragmente din recenzia publicată în Oglinda literară nr.88, Napoca News 26 Martie 2009, Luceafărul românesc, Aprilie 2009 şi Destine literare, Canada, Aprilie 2009)

Prof. univ. Dr. Adrian Dinu RACHIERU scria"..putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile.Viaţa de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfăţişează ca "părintele morţii".În fine părăsind "lumea ţărânei" intrăm în spaţiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).

Fragmente din recenzia publicată în Oglinda literară nr.89 şi Luceafărul românesc, Mai, 2009.

Al. Florin ŢENE în recenzia intitulată:Un filozof al metaforei şi un poet al cuvântului, consideră că:

Recenta carte a scriitorului Sorin Cerin”Revelaţii-21 Decembrie 2012”apărută la editura PACO-2008,Bucureşti, cu o ” postfaţă” pe ultima copertă semnată de Al. Florin Ţene, este structurată în 36 de secvenţe cuprinzând cuvinte asupra cărora filozoful s-a aplecat, explicându-le şi interpretându-le filozofic şi chiar etimologic. Înainte de a plonja, prin interpretare, în sensurile adânci ale revelaţiilor trebuie să explicăm ce

înseamnă acest cuvânt,ce stă la baza şi etimologia lui. Cuvântul vine de la latinul revelatio, însemnând o dezvăluire, neaşteptată descoperire a unui adevăr ascuns,a unei taine,a unui talent. În concepţie religioasă însemnând o dezvăluire a voinţei lui Dumnezeu, făcută unor persoane,în mod supranatural.Cartea are substanţă filozofică,chiar dacă reflecţiile lui Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme,ordonate tematic şi alfabetic,de fapt sunt adânci expresii ce exprimă o substanţă filozofică, uneori cu sens de previziune.

Spuneam mai de mult că sunt probleme pe care le poţi înţelege prin lecturi şi lecturi prin care îţi poţi limpezii şi înţelege problemele. Cartea de faţă face parte din a doua categorie, îmbogăţind pe cititor cu suportul şi înţelepciunea unor meditaţii profunde şi originale.Sorin Cerin, prin această carte, se înfăţişează cititorilor săi cu un bagaj de cultură vastă şi cu o referinţă variată. Îmi dau seama că îl are ca model pe Bergson, dar şi pe existenţialişti. Nu este departe de Goethe şi-l cunoaşte pe Socrate care spunea: Căci atunci întreaga veşnicie nu pare a fi altceva decât o singură noapte senină. De la acest punct pornesc Revelaţiile autorului nostru. Iată ce frumos spune: Viaţa este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternităţii.

Aceste cugetări sunt adevărate micropoeme şi ele exprimă sensuri, trăiri, interpretări ce-l apropie de axiomele şcolii ionice, principiile deveniri lui Heraclit: Destinul nu poate începe şi nici sfârşi,fiind sinele începutului şi sfârşitului. Autorul acestui volum de revelaţii este un bun cunoscător al limbii române şi exprimă o logică, originală, a cuvintelor din care, uneori, izvorăşte ilogicul sensurilor date de cuvinte sau din propoziţiile formulate. El iubeşte schemele filozofice cu depăşirile limitelor cunoaşterii, prin

ontologic ajungând la gnosologic. Unde metafora, comparaţia fără termenul de comparat, are rolul de pelerină de sub care autorul scoate mâna să „vadă“ dacă ”plouă“ cu lumină. Şi întradevăr plouă cu lumina înţelepciuni,fiindcă autorul cunoaşte faptul că limba română are posibilităţile infinitului în exprimare. Fericiţi aceia care n-au ameţit aplecându-se peste abisul ei.

(Fragmente din recenzia publicată în Napoca News din 30 ianuarie 2009)

Prof. Dr. Ion PACHIA TATOMIRESCU sub titlul- Aforismele revelării sacrului dienoc de 21 Decembrie 2012* în cerul lui Sorin Cerin , susţine:

“un volum de aforisme, Revelaţii – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvânduse printr-un „curcubeu“ în treizeci şi şase de „culori-teme“ – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Fiinţei (luăm sintagma în accepţiunea lui Platon, din Phaidros, 248-b), ori din întrezarita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului“, sau lirosof, după cum i-ar fi zis Vl. Streinu (pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaşterii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau De faţa a IV-a a copertei volumului ***Revelaţii…***, de Sorin Cerin, reţinem o esenţială prezentare semnată de poetul şi criticul literar Al. Florin Ţene: «Reflecţiile scriitorului Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme, ordonate tematic, cu esenţă filosofică, pe care se sprijină autorul ca de un balcon situat deasupra lumii pentru a vedea imediatul, prin ocheanul întors spre sine, iar cu ajutorul înţelepciunii să

descopere vocaţia distanţei. Meditaţia autorului acestei cărţi încorporează reflecţii care-i deschid calea spre adevărul adâncurilor filosofiei, exprimată printr-un stil concis şi frumos, ce este nedespărţit de perfecţiunea şi puterea de interpretare a gândului pe care-l exprimă. Fiindcă aşa cum scria un înţelept, ***Filosofia există acolo unde obiectul nu este nici lucru, nici eveniment, ci idee.***». Tot cu privire la volumul ***Revelaţii…***(2008), de Sorin Cerin, spicuim câteva esenţiale fraze pentru Distinsul Receptor al aforismelor ceriniene, din cronica ***Despre creaţia sapienţială***, semnată de istoricul / criticul literar, prof. univ. dr. Ion Dodu Bălan: «Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării, Sorin Cerin şi-a purtat – după cum ne spun aforismele sale – Ţara în suflet, fiindcă, vorba ilustrului poet Octavian Goga, „oriunde mergem, suntem acasă, pentru că, până la urmă, toate drumurile se isprăvesc în noi“. În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi ***Welthan-schaung***-ul neamului din care face parte, exprimată printr-o formă concentrată, densă. […] Sorin Cerin e un „moralist“ […]. Unele din aforismele sale, concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers. Multe din formulările sale gnomice sunt expresia unei minţi iscoditoare, a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă. […] Fireşte, literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe».

Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un „curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: **absolutul** («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), **absurdul**

(«Absurdul Creaţiei este Lumea născută pentru a muri»), **adevărul** («Adevărul este zăpada topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), **amintirea** («Amintirea este lacrima Destinului»), **cunoaşterea** («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), **cuvântul** («Cuvân-tul este esenţa păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), **destinul** («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), **deşertăciunea** («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), **dorul** («În dor stă întreaga esenţă a lumii»), **Divinitatea Supremă / Dumnezeu** («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), **existenţa** («Existenţa se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viaţa»), **fericirea** («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), **fiinţa** («Fiinţa şi Nefiinţa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), **filosofia** («Filosofia este desăvârşirea frumuseţii spiritului uman în faţa existenţei»), **frumuseţea** («Frumuseţea este poarta deschisă către graţiile cerului»), **gândul** («Gândul a născut lumea»), **genialitatea** («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecţiunii») / **geniul** («Geniul înţelege că unica frumuseţe a lumii constă în iubire»), **greşeala** («Greşeala nu poate greşi niciodată»), **haosul** («Haosul este sensul fiinţei faţă de perfecţiunea nefiinţei»), **iluzia** («Iluzia este esenţa regăsirii în neant»), **infinitul** («Infinitul este gardianul întregii existenţe»), **instinctul** («Instinctul este simţirea de către nefiinţă a fiinţei»), **iubirea** («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), **lumina** («Lumina este marea revelaţie a lui Dumnezeu faţă de el însuşi»), **moartea** («Moartea nu poate muri»), **ochiul / ochii** («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), **politica** («Gunoaiele umanităţii îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), **răutatea**

(«Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), **religia** («Religia este speranţa îndoctrinată»), **Satan** («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), **sinuciderea** («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), **speranţa** («Speranţa este cel mai apropiat partener»), **timpul** («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), **viaţa** («Viaţa este naufragiul timpului pe ţărmul morţii»), **viitorul** omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viaţa» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veţi realiza că moartea este veşnica viaţă curăţită de murdăriile acestei lumi»), şi **visul** («Visu-i împlinirea nonsensului»).

(Fragmente din recenzia publicată în revista Zona Interzisă din 30 August 2009)

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013

SORIN CERIN
- JUDECĂTORI -
- aforisme –

- Cugetări esențiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Fără tine Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Am crezut în Nemărginirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019 ; I believed in the Eternity of Love - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Te-am iubit- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019; I loved you - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Să dansăm Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Sfințenia Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; More lonely - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Living Statues of the Absurd - Philosophical poems the United States of America 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Teatrul Absurd- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Absurd Theater- Philosophical poems the United States of America 2018

- Vise - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; Dreams- Philosophical poems the United States of America 2018
- În Inima ta de Jar Iubire- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Nemurirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Immortality of Love- Philosophical poems the United States of America 2019
- Timpul pierdut- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Lost Time -Philosophical poems the United States of America 2019

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoaşterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

SORIN CERIN
- JUDECĂTORI -
- aforisme –

- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013

- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light, Psycho, The Apocalypse şi Exodus*2006

Volume nonficțiune

- *Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii și dezinformării, apărută în limba engleză cu titlul : Wikipedia:Pseudo-encyclopedia of the lie, censorship and misinformation Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie – Statele Unite ale Americii – 2011*
- *Bible of the Light – Statele Unite ale Americii - 2011*
- *Procesul Wikipedia – Drepturile omului, serviciile secrete și justiția din România – Statele Unite ale Americii - 2018*